
שבועספורט
מעריב
עלית
12
מדור חדש: 3
פוסטר: נבחרת
מלחמה או
נ.ב.א.: סיפור
ג'וי
שמחת חיים בחדר השינה שלך.
30%
הנחה
על כל קניה
של חדר שינה
סט כלי מיטה
חינם
חדר השינה ש"וורדו"
גילה בשבילך.
Joy
"וורדו" מביאה לך חידוש שופע שמחת
חיים – בצבע וביופי, בעיצוב ובתכנון.
JOY רהיטי יבוא שחפל בחם אחרת. קו
צעיר ורענן, צבעים שובי עין, תיכנון
יפהפה, התאמה מלאה בין כל המרכיבים,
הקפדה אירופית על כל פרט ופרט ואוירה
מהנה של חדר שינה.
JOY עוד מוצר יוקרה
של מפעלי MOZER בגרמניה
וורדו

הקיבה הגדולה של בית"ר ירושלים

בית"ר ירושלים ממשיכה לחגוג זכייתה ההיסטורית בכדורגל. כמעט מדי ערב יש לה איזה אירוע חדש הקשור בכך. הגדול ביותר, לפי שעה, היה בשבוע שעבר ב"הילטון ירושלים" בו הצטופפו בחברת כדורגלני בית"ר, כל המי־ומי בעיר.

גם מאמני העבר שלה, נחשבים שותפים להצלחה – וכך נראו בנשף הגרנדיוזי דוד שווייצר, נסים בכר, עמנואל שפר והמאמן־אלוף דרור קשטן וגם המאמן החדש מרדכי שפיגלר. כיוון שהתפריט היה עשיר־מאד, הוא איפשר לקרואים לעסוק בניחוחא גם בניתוחים מקצועיים ולספק איש איש כלבבו הסברים להצלחה הגדולה.

מה כלל התפריט בנשף ההכתרה?

ה"שף": שמונה סוגים שונים של בשרים על האש, במשקל כולל של שלושת־רבעי טון; 20 סוגי סלטים במשקל של 400 ק"ג; מיני לחמים – חצי טון; 3000 גביעי־ליפתן מ־20 מינים שונים; 300 ליטר משקאות חריפים ו־1000 ליטר – קלים.

בהתאם לאוירה ולנסיבות – הודבקו שמות לכמה מהמאכלים שהוגשו: קלחי תירס מלמיליאני, תפודים מבית אזולאי, פירות מזרחי ומגדניות וונררמולן.

קשטן,שפר ושפיגלר עם ג'רמי פרנקל (מימין) מנהל "הילטון"

□ □ □

...ובית"ר ירושלים – גם בשיקאגו

את הכרזה הזאת רואים מכל פינה

ברח' 94 בדאונ־טאון בשיקאגו, על בניין ישן המשמש לסוכנות מקומית לחלפי רכב בבעלות הירושלמי לשעבר ראובן גבאי, נתלתה הכרזה הזאת. גבאי, אוהד שרוף של בית"ר י־ם היה בתחילת שנות ה־60 שחקן בקבוצת הנוער שלה: "השלט גדול יותר מכפי שנראה בתצלום. רואים אותו מכל זוית, כי הוא משקיף על צומת סואן במיוחד, בו עוברים מדי יום מאות אלפי כלי־רכב". הוא גם הכין מזה מידבקות למכוניות. קונסול ישראל בעיר, בירך על יוזמתו: "כל הכבוד על שהפצת את דבר ירושלים בשיקאגו".

□ □ □

במקום שעונים שנשכחו – גביעי הוקרה

עוד בטרם קלעו ווילי סימס ומוטי דניאל, נקודות ראשונות במדי קבוצתם החדשה, מכבי ת"א, כבר קיבלו ממנה תשורת הוקרה: שעון זהב. ההפתעה הנעימה ציפתה להם בקבלת פנים מפוארת, שערכה מכבי בשבוע שעבר, לנבחרת אירופה בכדורסל, לרגל ההצדעה ללו סילבר. סימס ודניאל היו מרוצים. גם המאמן היוצא של מכבי צבי שרף, קיבל שעון – מתנת פרידה. אבל היו על הדשא ליד הבריכה במלון "דניאל" בהרצליה, שניים שהורידו את הראש מרוב בושה ועלבון. הבעת פניהם ביטאה רגשותיהם, למרות שלא הוציאו הגה. היו אלה הבין־לאומי הארווי לאסוף, שבעונה הבאה ישחק במדי הפועל ת"א ומאיר קמינסקי, בעונה שעברה שחקן אימונים ובעונה הקרובה לא ימשיך במכבי. שניהם לא קיבלו שעונים.

מי שלא הצליחה להסתיר אכזבתה, היתה לינדה, אשתו של לאסוף, שהתקשתה להבין מדוע קופח בעלה, אחרי שנתן מזיעתו וכוחו למכבי. היא העירה: "למה הם עושים לו זאת? אז מה אם הוא עבר להפועל? הרי זו העבודה שלו..."

במכבי ת"א עושים תיקונים והשלמות, במהירות גדולה. למחרת, בטקס שקדם למשחק בין נבחרת אירופה למכבי ת"א, נקראו לאסוף וקמינסקי לפארקט ולעיני רבבת הצופים הנלהבים מהטקס המרגש, הוענקו להם גביעים מרהיבים, לציון הפרידה מהם. ביציע שאלו: "ומה על צביק'ה שרף. הרי גם הוא נפרד ממכבי ת"א?". הנה התשובה: הוא היה בין מקבלי שעוני הזהב, ערב קודם לכן.

□ □ □

זרים מלו – לרחל

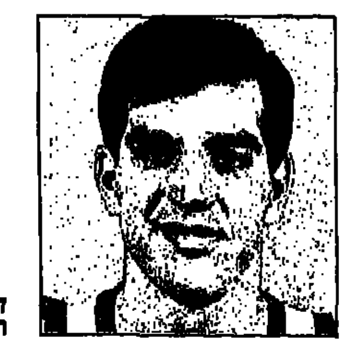

נשיקה מלו – ביד אליהו (צילם: עדי אבישי)

מכבי ת"א היא לא רק האלופה הנצחית בכדורסל הישראלי, גם אלופה ביחסי־ציבור, בארגון אירועים מרהיבים ובשמירה על כבודם של אישים הקשורים בה. לכבוד רב ולהערכה זכתה בשני הערבים לכבוד לו, גם רחל דיין, אלמנת משה דיין ז"ל, שהיה ידיד מחלקת הכדורסל של מכבי ת"א. במלון "דניאל" ואחר מכן ביד אליהו, היא קיבלה זרי ענק ונשיקות – מסילבר.

□ □ □

לתפארת מדינת ישראל

דני שייס:
המגבית היהודית...

שדר הספורט של הטלויזיה, יורם ארבל, מעוניין לפתח עסק חדש: חברה שתייבא... זרע מכדורסלנים גבוהי־קומה. הוא מציע להפרות בו ספורטאיות גבוהות מישראל – "וכך בעוד 18 שנה, יהיו סוף־סוף גם בנבחרת הכדורסל שלנו ענקים מעל 2.15 מטר, ותיפתר אחת ולתמיד בעיית היעדר הגובה".

את הרעיון הגה באליפות אירופה ה־25, בפיראוס – למראה ענקים רבים, כולם מתוצרת בית, המאיישים כיום נבחרות כמו גרמניה והולנד להן, שחקנים של 2.21 מטר, יוגוסלאוויה וברית"מ (2.15 – 2.20 מטר).

ארבל: "אפשר, למשל, להתרים את הענק היהודי, מקצוען הנ.ב.א. דן שייס, לשמר זרעו בבנק הזרע ולמצוא כדורסלנית מתאימה, שתסכים להיות מופרית בצורה זו – לתפארת מדינת ישראל". רעיון נפלא – השאלה רק אם ניתן לבצעו?

שבועספורט

מודעות: נילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט:
אבי בטלהיים

בשער

לו נפרד ממעריציו בת"א, בהנפת זרועות, בחסימה לגאליס ובקליעה לסל מול נבחרת אירופה (צילומים: עדי אבישי)

מה בגליון

איל על החלומות

והנס אנלקם)

ושוב, עונה הסתיימה, פגרת הקיץ בעיצומה, ואיל בגלייבטר שוב מדבר על אירופה ■ לא מכבר שב מסיור בבלגיה, עדיין ללא תשובה של ממש ■ בשיחה עם אלי קמיר הוא קובע שמכבי פ"ת קטנה עליו; גם משוכנע שבגלל שתמיד היה שם – לא קיבל את ההזדמנויות שלו, בחו"ל, במקום אחר בארץ, או בנבחרת הלאומית ■ מאמנים אומרים שהולנד או בלגיה יתאימו לו; שם אולי יבואו לידי ביטוי יתרונותיו ככדורגלן מנהל משחק ■ אולי יגמל גם מהתדמית הלאה המלווה את תנועותיו על הדשא ■ בינתיים, לשם שינוי, הוא לא מדבר על כניסה להסגר חדש ■ במכבי פ"ת לא רוצים לשמוע על קבוצה בלי לב ■ המשך יבוא

אלי קמיר

צריך להיות נאיבי אמיתי כדי להאמין שאיל בגלייבטר ירוץ אי פעם על רשא לא מתוצרת פ"ת. חו"ל – זה סיפור מעט שונה. כאן זה כבר מעוגן. יש חוזה, סכומים, חתימות, הכל יש. הרבה דם הוא ירק בשביל ההסכם הזה. אפילו טפסי ההסגר היו חלק מהמערכה.

עתה זה קרוב. אולי יותר מתמיד. אז היו רק ריבורים, חלומות באספמיה. העובדות הראו שאיל נשאר בבית. עוד עונה ועוד עונה ואיל על הדשא, ה־300 הקבועים ביציע.

החודשים האחרונים לא יתויקו במחלקה הראשונה בתאי הזכרון שלו. גם לא מבחינה כלכלית, שאחד התנאים לשיחרור לחו"ל היה חוזה נמוך יחסית העונה.

– בוא נסכם יחד את העונה שלך.

עונה בינונית למדי.

– הראש שלך היה במקום אחר?

זו לא הנקודה. אני חושב שהשיטה בה הקבוצה

שיחקה, לא התאימה במיוחד לסגנון המשחק שלי.

אז אפשר לומר, בזבוז זמן לך ולמכבי פ"ת?

למכבי פ"ת בטוח שלא. גם בכושר בינוני תרמתי הרבה לקבוצה. לגבי, אני בהחלט יכול לומר שהיתה זאת עוד עונה מבוזבזת. האמת, כשאני מסתכל איך האגודה שלי נראית, אני מבין, לצערי, מדוע היא לא רוצה לשחרר אותי. אבל זהו, אני מקווה שזה הסוף.

איל מקווה. כבר יותר מ־10 שנים הוא מקווה. לפני כן הכמה היתה של אביו דני. דני, שחקן עבר בפ"ת, לא השכיל ללמוד, כחותנו אליעזר שפיגל, ושלח את הזאטוט הכשרוני לשחק במכבי פ"ת. איל: "זאת באמת היתה טעות שחתמו לי על כרטיס ליגה".

כשמגיעים לכסף – שוכחים את ההצהרות

בפ"ת אומרים שהוא סמל. שהקבוצה זה הוא, כאילו אין חיים אחרי בגלייבטר. לא עושים עליו רושם גדול הדיבורים האלה. "מעניין, כשזה מגיע לעניינים הכספיים שלי, שוכחים את כל ההצהרות הללו". אבל בינתיים הוא שם. כבר מגיל 9 השתעשע בכדורים שלהם. באמצע היתה גם הפסקה, ומחלקת הכדוריד נהנתה משירותיו.

לפני כחודש נסע לאירופה. הסתובב שם בכמה מועדונים, בבלגיה אפילו התאמן. על פי התכנון, כבר בקרוב ייצא שוב. הצטרף לאימוני פתיחת העונה של הקבוצה הבלגית לוקרן.

– נו והפעם זה רציני?

עושה רושם שכן. עובדה הם זימנו אותי להתחיל לעבור עם הקבוצה בתחילת יולי.

– לא כדאי שתרים איזה טלפון למוטי איוניר לפני כן?

ברור לי מה אתה רוצה לשמוע, אבל המקרה של מוטי לא מפחיד אותי.

– בוא נעזוב את הדמגוגיה, אתה יודע מה זה לשבת שנה שלמה בלי לשחק?

אני משוכנע שאקבל הזדמנויות. חוץ מזה, אני מגיע לבלגיה בהרגשה שאני מתחיל מאפס. ברור לי לגמרי שהשנה הראשונה היא הקשה ביותר. גם מראדונה לא היה כוכב בנאפולי כבר בשנה הראשונה.

– אבל הוא לא ישב על הספסל.

אם לא אהיה ראוי לשחק, אקבל בהבנה כל החלטה.

– עושה רושם שאף פעם לא התאמצת בשביל שום דבר. שם זה בטח לא יילך.

לבלגיה אני לא מגיע ככוכב. תאמין לי שאני יודע בדיוק מה מצפה לי.

זלצר: איל יכול לשחק בבלגיה או הולנד

כמשדברים עם איל על הכדורגל האירופי יש לו הרבה מה לומר. עושה רושם שהנסיונות החוזרים ונישנים, מדי שנה, לתקוע יתד – עשו את שלהם. לא מבטיח שום דבר, גם לא מדבר בחשש, נותן את ההרגשה של איזה שיקול קר, מתמטי. "כשאני רואה את המשחקים באירופה, אני כל הזמן נמצא בהרגשה שגם לי יש מה לעשות שם. אין ספק שהכדורגל שם הרבה יותר קשה. אבל הטכניקה תעזור לי. אני שחקן טכני גם ביחס אליהם". לגבי הקביעה האחרונה איל דווקא לא נמצא במיעוט. מאמנו לשעבר, וזה שנתן לו את הדחיפה הגדולה בקאריירה, אליבא דאיל, משה מאירי, יודע לספר. "היכולת הטכנית של איל תבוא לידי ביטוי גם מול שחקנים אירופיים. אין הרבה שחקנים שמסוגלים לטפל בכדור כמוהו".

מאמן אחר שמכיר את איל, וגם אימן אותו בעבר – זאב זלצר – מספר: "אייל בהחלט מתאים לשחק באירופה. יש לו את היכולת, המבנה הפיזי והמחשבה הנכונה. לדעתי, הליגות של הולנד ובלגיה מתאימות לו. ישנן מספר קבוצות צרפתיות שבהחלט היה לו מה לתרום להן, ובסיטואציה מסויימת גם בגרמניה יכול היה לשחק. אם רק היה איזה מאמן שהיה מחליט לבנות אותו במשך כמה חודשים, אין לי ספק שהיו נהנים ממנו מאוחר יותר לאורך שנים".

עד היום, היה לו קשה למצוא קבוצה. קשה מאוד. "לכדורגל שלנו אין שם כל־כך גדול באירופה. אחרי שראו את המשחקים של הנבחרת נגד גרמניה ושוייץ ודאי לא נוסף לנו כבוד. היום מסתובבים באירופה שחקנים יוגוסלאווים, צ'כים ופולנים שהם שחקני נבחרת וניתן לקנות אותם בגרושים. כשהמצב הוא כזה, בשביל מה להשקיע בישראלי בלתי מוכר?"

אבל ישנן עוד סיבות מרוע איל יכול עד היום להשתתף בגביע אירופה מקסימום כצופה טלוויזיה ישראלי. אחת מהן, ואולי הראשית, היא אגודת האם שלו – מכבי פ"ת. אגודה קטנה ואפרורית משהו, רחוקה מהזרקורים. האנרגיה שלה מתבזבזת על־פי רוב בחדרי הישיבות ולא על כר הדשא. זאב זלצר מכיר מקרוב את הבעיה: "אין ספק שאם איל היה משחק במכבי תל־אביב או בבית"ר ירושלים, היו מגיעים אליו כבר מזמן מגלי הכשרונות. אבל הוא בפ"ת, וזו חלק מהבעיה שלו". אצל מורשיק מאירי ניתן לשמוע בערך את אותה מנגינה, רק באופן יותר דיפלומטי.

הרבה דקות מתות במשחק

יתרונות רבים יש לו לאיל. שחקן טכני, בעל שליטה בכדור, רואה משחק מצוין, בועט בשתי רגליים, כשהדומיננטית והמאיימת היא השמאלית. לפעמים הוא נראה איטי, מסורבל. המכירים אותו מתעקשים שזה רק נראה כך. כושר גופני גם לא מהווה בעיה מיוחדת אצל הקשר הפתח־תקוואי, אם כי ניתן לראות אצלו דקות מתות רבות במהלך המשחק. כשעוברים לטור החסרונות, נתקלים מיד במשחק ראש לקוי, יציאה מהמקום שדורשת שיפור. אבל לא הרבה יותר מזה. את החלק החיובי הוא רוצה ליישם מעבר לים. "יתכן שאם הייתי משחק היום בקבוצות כמו מכבי ת"א או מכבי חיפה, והיה לי סיפוק מהמשחק – שאיפתי לצאת לחו"ל היתה קטנה יותר".

– עושה רושם שממש מאמללים אותך בפ"ת?

אין כיף לשחק בפ"ת. קבוצה בלי הישגים, בלי צמרת, בלי קהל ובלי כסף. גם את הכסף שמגיע לא מקבלים.

– חשבת על האפשרות שלוקרן לא תיקח אותך בסופו של דבר?

זאת תהיה בעיה. אני לא רוצה להמשיך במכבי פ"ת.

– בוא נהיה ריאליים, הם לא ישחררו אותך?

אני אעשה מלחמות.

– תכנס שוב להסגר?

לא. כרגע עוד לא ברור לי מה אעשה. כשנגיע לגשר נעבור אותו.

– לאיזה קבוצות אתה רוצה לעבור?

רק לקבוצות גדולות. משהו כמו מכבי ת"א או מכבי חיפה.

– מה תעשה ברגע שיהיה ברור לך שאתה לא עובר?

אני אפילו לא רוצה לחשוב על זה. בפ"ת אני רק התבזבזתי. בקבוצה אחרת הייתי בולט הרבה יותר. גם בנבחרת הייתי מצליח יותר. העובדה שאני במכבי פ"ת לא מוסיפה לי בכלל הקשר לנבחרת.

– וזו הסיבה שאתה לא מוצא את המקום שלך בנבחרת?

אינני יודע. האמת היא שלא קיבלתי הזדמנות. תמיד מנפים אותי בלי כל סיבה.

– אתה חושב שלמישהו יש משהו נגדך?

לא אמרתי את זה.

– אז מה אתה כן אומר? בשנה שעברה האשמת את יוסל'ה.

אינני רוצה עדיין להסיק מסקנות לגבי המאמן. חבל רק שהוא רואה משחקים רק בבלומפילד.

– אולי אתה פשוט לא מסוגל להתבלט כשיש לידך כוכבים?

בתקופה של יוסל'ה התבלטתי מעל מי שצריך, וזה לא עזר.

– ועכשיו, בשמשה סיני לא בכושר שיא, זה לא פיספוס שאתה לא שם?

זה פיספוס גדול.

– ומה החלק שלך בפיספוס?

לא גדול.

– אולי תשתף אותי מעט יותר במה שעובר לך בראש?

כרגע אין לי כוונות להוסיף על מה שאמרתי.

– אתה מרגיש שיש אנשים שמושכים לכל מיני כיוונים?

יש יותר מדי אנשים שמושכים לכל מיני כיוונים, מכל מיני כיוונים. בסופו של דבר, שחקן כמוני, שבא מקבוצה קטנה – נפגע.

– גם אבינועם עובדיה בא מקבוצה קטנה?

אין לי הסבר לזה. אבל בוא נעזוב את כל העניין. אין לי שום כוונה להישמע ממורמר. אני מאמין שבסופו של דבר אמצא את מקומי בנבחרת ישראל. ■

"לב כמו איל לא משחררים"

כמידה וראשי קבוצת לוקרן הבלגית יחליטו בסופו של דבר כי הולכים על איל, העיסקה לא אמורה לעלות להם הרבה כסף. משהו כמו 40 אלף דולר. במידה ולא, צפוי לנו קיץ חם בכל הקשור באיל בגלייבטר. על סמך נסיון העבר, לא יהיה זה יוצא דופן אם ראשי פ"ת יבקשו עבורו ממכבי ת"א למשל, את גולדברג, דריקס ועוד 100 אלף דולר. כשזה קשור בכוכבים שלהם, הפרופורציות נמצאות מהם והלאה. הסובל, הוא כדרך כלל השחקן. עייך־עוך זאביק זלצר.

דני גולן, חבר הנהלת הקבוצה, מסרב להתייחס לסכומי כסף. "ב־10 השנים הבאות איל צריך להיות המלמיליאן של מכבי פ"ת. מכבי פ"ת לא יכולה להרשות לעצמה לשחרר את איל לשום קבוצה בארץ, במיוחד בתקופה הקרובה, כשהנוער הכשרוני שלנו הגיע לבוגרים, ואנו הולכים להיות מאד אטרקטיוויים. כמו שאני מכיר את האגודה, אינני מאמין שמישהו יקח על עצמו את האחריות לשחרר שחקן כזה. שחקן כמו איל גדל אחת לכמה דורות, ולמעשה – מאז ימי הסבא שלו, אליעזר שפיגל – לא גדל במכבי פ"ת שחקן בסדר גודל כזה.

"לגבי הנבחרת, אינני סבור שאיל יכול להאשים את מכבי פ"ת. אין ספק שמקומו בסגל, ואם יהיה טוב – ישחק בזכות עצמו. ברור שזה לא קל להתחרות עם שחקנים כמו אורי מלמיליאן".

ואחרי כל הרשימה הזאת, זכות הסיכום למאמנו של איל, החל מהילדים ותקופה ניכרת בבוגרים – משה מאירי: "בתקופה שלי, כשהיינו קבוצה אטרקטיווית ודורגנו בצמרת – הכל היה תלוי באיל. בלי לפגוע, חלילה, בשחקנים האחרים, אבל כשאיל בגלייבטר היה טוב – הקבוצה רצה. כשאיל היה פחות טוב – גם הקבוצה לא הציגה משחקים. איל זה הלב של פ"ת. על חלק כזה לא מוותרים בקלות".

משה לדר

האיש שידע – ולא ידע מה רוצים ממנו...

בהפסקה של הערב הגדול ההוא ביד־אליהו, הערב של לו סילבר, נכנסתי לחדר ההלבשה של מכבי. מיקי החזיק בידו מגבת, שמלוק ישב ליד דוד פדרמן, האיש שיהיה יותר ויותר בתמונה של מכבי מהצד של "עלית", ורלף קליין עמד והאזין לשיחה בין השניים.

בחוץ, על הלוח באולם, נרשמה תוצאת ביניים של 58־36 לנבחרת אירופה. לא מתאים למכבי. לא מתאים לרלף קליין. "מוכרחים גבוה", אומר רלף קליין, האיש שחזר מגרמניה אל מועדון הנעורים שלו. "יהיה בסדר", אומרים לו שמלוק ופדרמן. "זה לא הסתדר עם ההוא לקראת הערב, אבל יהיה גבוה", אומר שמלוק.

"ההוא". מי זה "ההוא"?

במכבי לא אוהבים לגלות קלפים. אפילו אחד שלא סגרו אתו עניין – לא מעוניינים ששמו יפורסם. למה? – אם הוא טוב למכבי, ולא יצא שום דבר מהמו"מ, הוא בוודאי טוב למישהו אחר. לכן לא אוהבים כל כך לדבר במכבי. אפילו לא בעניין כמו מי יהיה עוזרו של רלף קליין. אבל אל דאגה: יהיה שתקן תיזוק ויהיה גם עוזר מאמן. זו רק שאלה של זמן. עכשיו קיץ ואפשר לנוח כמה שבועות מהפעילות הרצופה שסחטה את כולם עד לשד העצמות.

בפיראוס, באחת ההפסקות שבין המשחקים, שמעתי דו־שיח בין קליין ליו"ר הישן־חדש שלו, שמעון מזרחי.

רלף: "צריך לסגור אתו מהר מאוד".

שמעון: "על מי אתה מדבר?"

צחוק.

אני שואל: רלף, על מי שמעון מדבר?

רלף: "אני לא יודע".

אני: אז מה אמרת לו לסגור מהר, עם מי לסגור?

רלף: "אצל שמעון אף אחד לא יכול לדעת"...

בחזרה ליד־אליהו. בין גביע אחד לשני שהוענק לסילבר, אני שואל את שמלוק, שחזר לא מכבר מארה"ב בחיפושיו אחר "ההוא".

מי?

"עזוב את זה. יותר מדי כסף. רצינו – אבל זה לא הלך".

ואם לא הוא (אמר סוף סוף את השם) אז מי?

– "יש עוד שלושה על הכוונת. אחד מהם יגיע".

לאלה השואלים: "הוא" יגיע.

ועד ש"ההוא" יגיע, נסע רלף לגרמניה לסגור שם עניינים. כאן בארץ הוא לא הבין בדיוק מה רוצים ממנו. כיוון שצביקה שרף הודיע ש"הוא כבר מאמן את אליצור נתניה ולא את מכבי" – נפל רלף על המשחק ללו סילבר ללא הכנה מוקדמת. אבל אין לי ספק: כאשר יחזור – ידע בוודאי יותר במה מדובר.

רלף קליין: מחכה לגבוה

מי לוקח אחריות ועל מה

המלה "אחריות" אינה תפורה למידותיו של ישראלי ממוצע. זה מתחיל בראש ממשלה ונגמר באפסנאי של הפועל אור־הנר. זו, משום מה, הקבוצה החביבה עלי.

במקרה שלנו – מי אחראי על מה בנבחרת הכדורסל? – קיבלנו כבר כמה וכמה תשובות. אחת מהן היתה עוד בפיראוס. בלהט הדיבור – "פיטר" יו"ר איגוד הכדורסל, יורם אוברקוביץ', את כל הצוות (ולפי מה שהבנו – גם את מנהל הנבחרת החדש מישקה לפרדון). לכולם היה ברור שמדובר במאמנים צביקה שרף ורני כהנא. מה עם הצד האדמיניסטראטיבי של הנבחרת? מה עם יו"ר הוועדה המקצועית איתן חפר? – שום דבר.

מדבריו של צבי שרף – בהופעתו בפעם הראשונה אחרי פיראוס לפני פורום אנשי המקצוע באיגוד – אפשר ללמוד שיו"ר הוועדה המקצועית נתן גיבוי מוחלט לתכניות ששרף פרש לפניו בימים שקדמו ליציאה לאליפות אירופה. שרף לקח על עצמו אחריות. אך מה שמציק לו זה שאיתן חפר מתחפר ומתנער. לא רוצה ליטול בה חלק.

במלים אחרות: איתן חפר הוא "אקס־אופיציו" בכל מה שקשור לתוצאות, אבל "אופיציו" מאוד בתפקידו הכפול (הפעם) של ראש המשלחת לפיראוס ו(חשוב יותר) יו"ר הוועדה המקצועית.

יש להם מזל, לאנשי הכדורסל. ידידי יהושע שגיא כתב בשבוע שעבר ב"הארץ" שלו נחלה נבחרת הכדורגל כשלון דומה – היו וועדות אמות הסיפים במדינה שלנו. אל הכדורסל יש, כנראה, יותר רספקט ציבורי. הכביסה לעיני הציבור היא, בדרך כלל, מעטה.

אבל תמיד יש לזכור שלמכונה כביסה אחת אפשר להכניס כמות מוגבלת. ורצוי מאוד לאנשי האיגוד שלא להכביד על התוף, שמא לא ימלא אחר יעודו.

מיקי ודורון יודעים מאיזה צד מרוח הלחם

בעיצומם של ימי פיראוס הלוהטים, כשהתפוצצה פרשת מיקי־דורון והנבחרת, שאל דן שילון בתכניתו בגלי־צה"ל, את מוטי ארואסטי לדעתו על הפרשה.

מוטי ייעץ לדורון ולמיקי להפסיק לנהל מלחמות מעל דפי העתונות וגלי האתר, "כי שניהם יודעים שצריכים להביא לחם הביתה והלחם שלהם הוא במכבי"".

לי אישית – היה ברור שזה עניין של זמן עד שיוישרו ההידורים בין השניים. לא אגודה כמכבי ולא איש כשמעון מזרחי יתנו לעניינים להתגלגל עד לנקודה שממנה חזרה אין. שיחה עם מיקי בתל־אביב ועם דורון בפיראוס, ואת התוצאות ראינו בסיום משחק הפרידה ללו סילבר, כאשר דורון קרא משהו מן הנייר ומיקי השמיע משהו מהלב, לחיצת־יד והופ – שניהם יוצאים לסלוניקי ולסופיה למשחקים בנבחרת אירופה.

כמה ימים קודם לכן. יש לשער שמיקי, שהחל לגלגל את כדור השלג לעברו של דורון והנבחרת, היה בלחץ. הביאו לו את וילי סימס, עוד לפני שסיכם את תנאיו עם מכבי לעונות הבאות.

לאכזבתו – לא עשו הידיעות בדבר פניות אליו מצד הפועל ירושלים וחולון, את הרושם המקווה על ראשי מכבי. הם לא הזדרזו לשבת עמו סביב השולחן ולסכם. חשוב היה תחילה ליישב את הבעיות שהתעוררו בעקבות ההצהרות של השניים. רק לאחר מכן תבוא פגישה עם מיקי ברקוביץ'.

משחק ההוקרה ללו סילבר, והזימון הלא־כל־כך מפתיע לנבחרת אירופה ולא מפתיע, כיוון ששמעון מזרחי ניצל הרכב חסר של נבחרת אירופה וידידיות עמוקה עם מנהלה, ליאון ואנדל, ושלף את השפן מהשרוול ברגע הנכון) עשו, כנראה, משהו למיקי. גם הוא רוצה לסיים כמו תני כהן־מינץ, כמו טל ברודי, כמו לו סילבר. לא רוצה לסיים כמו בארי לייבוביץ' המסכן, במשחק מסכן באוסישקין.

מיקי יודע שבהפועל ירושלים מסוגלים להציע לו, מקסימום, פרידה על כוס תה בבית־ההסתדרות.

ולכן – כל הסיכויים שנמשיך לראות את מיקי במכבי. יחד עם דורון.

מוישל'ה – אדוני המאמן

אין עוד מאמן לאומי בעולם ששמו מוישל'ה. לנו יש. מוישל'ה ויינקרנץ. אפילו היה רוצה לעברת שמו למשה גפן, או גפני, היה נשאר מוישל'ה ויינקרנץ. כי ככה זה ואחרת אי־אפשר.

צעיר. הצעיר מבין המאמנים הלאומיים שהיו לנו עד כה. בן 33 בלבד. עד לפני שנה־שנתיים דיברתי אתו על תקן של עוזר־מאמן. גם הוא וגם אני חשבנו שזה התפקיד החשוב בעולם. היום, כשאני שואל מי יהיה עוזר המאמן שלו – השיב שאינו יודע. הוא כבר לא חושב בדרג של עוזר־מאמן. הוא כבר מאמן.

כל הכבוד מוישל'ה, ובהצלחה אדוני המאמן.

משה וויינקרנץ: בזכות עצמו

"אולימפיאדת הזהב" – לאתונה. מכל הלב.

המשחקים האולימפיים של 1992 יתקיימו בברצלונה, שנציגיה היכו שוק על ירך את שאר המועמדות למשחקי הקיץ בעוד 5 שנים. עיקר הקרב נערך היום על אירות המשחקים בשנת ה־100 לחידושם. זה יקרה ב־1996, ומי מאתנו שירצה לחזות בהם, יצטרך להתאזר בסבלנות עד להחלטה, שלא תיפול לפני 1990.

כן, אנחנו מדברים במושגים של 1990, 1992, 1996, ויודעים שזה רחוק. רחוק מאוד. אבל הוועד האולימפי הבין־לאומי סבור שזה "אר־טו־טון" ושאולימפיאדה זה לא עניין מהיום למחר.

לכן זה לא היה מוזר כל־כך לשבת באולם הספורט המפואר בפיראוס ולראות על שני מסכי־ענק, אלקטרוניים, את הכתובות המרצדות: "אולימפיאדת הזהב, אתונה, 1996". בכל הפסקה קלה שבקלות, בכל פסק־זמן, ראינו שוב ושוב את הכרזה. על התיקים היפים שקיבלנו ואפילו על חפיסות הגפרורים שהיו בהם – היה מוטבע המספר "100" באותיות של זהב. רצו לומר לנו: "אל תשכחו אותנו לרגע. אולימפיאדת הזהב היא שלנו".

המועמדות העיקריות הן שתיים: פאריס, שסבורה כי "מגיע לה", שכן הוגה רעיון חידוש המשחקים האולימפיים בסוף המאה שעברה היה הברון הצרפתי פייר דה־קובארטן, ואתונה, הלוא היא ערש האולימפיאדות, העתיקות כמו גם החדשות. אתונה היתה זו שאירחה את המשחקים הראשונים ב־1896 ולקראת חגיגות ה־100 – אומרים ראשי מדינה זו, אך טבעי הדבר לקיים את המשחקים במקום שבו החלו.

כישראלי לכל דבר, אני לא לוקח על עצמי אחריות למה שיקרה ב־1990 ובוודאי לא ב־1996. אני בקושי יודע מה יהיה מחר. אך לו נתבקשתי להחליט היום – הייתי מרים אצבעות שתי ידי למען אתונה.

וכל כך למה?

התשובה קצת מורכבת ויש בה, לצערי, עירוב של פוליטיקה ויחס אישי. עילעול בדפי הדרכונים המצהיבים שלי, מגלה לי שביקרתי ביוון 40 פעמים במרוצת 32 השנים האחרונות. ומי שעושה את זה – צריכה להיות לו סיבה, יותר מטובה, כדי להעדיף את אתונה על פאריס.

בחמש מתוך 32 השנים האחרונות, החרמתי את יוון. כף רגלי לא דרכה על אדמתה. הניתוק, מצידי, בא ביוני 1982, בדיוק ביום שבו פרצה מלחמת של"ג. שהיתי באתונה לרגל קונגרס בין־לאומי של עתונאי ספורט ובערב לא יכולתי לחזור לבית־המלון. הפגנת־ענק של תמיכה באש"ף, חסמה את כל הדרכים המובילות מכיכר סינטאגמה, אל הרחובות האחרים. נשארתי תקוע במונית, מאזין לקריאות ההמונים שדרשו חיסולה של ישראל.

בשובי כתבתי מאמר תחת הכותרת: "אפשר גם בלי מטאקסה". עורכו לשעבר של "מעריב", מר שמואל שניצר, קרא לישראלים להחרים את טיולי הקיץ ליוון ולאייה. "מועדון מטיילי מעריב", המועדון המסונף לעתון, הוריד את הפרופיל בכל מה שקשור לפירסום בדבר סיורים ביוון.

החודש, אחרי חמש שנים בדיוק, חזרתי ליוון. אינני בקיא ומצוי כל כך ברזי הפוליטיקה שלנו, אך הרגשתי שהאווירה שם נוחה יותר. אולי זכייתה ההיסטורית וההיסטורית של יוון באליפות אירופה בכדורסל, היא שהשכיחה ממני את מאורעות העבר, ואולי העובדה שאני "מתייוון" ללא תקנה. אך אין ספק ששני הצירופים גם יחד – סייעו לי להתגבר על הטראומה של 1982.

כל זה לא מצדיק עדיין הצבעה לזכות יוון בשאלה מי תארח את משחקי 1996. מה שכן עומד לזכות ההלנים, במקרה זה, היא היכולת האירגונית להרים מבצע קשה ומבוסך כמו משחקים אולימפיים.

וכאן אני יכול להעיד, ממקור ראשון, כי יוון אכן מסוגלת. אירגון משחקים אולימפיים אינו דומה, כמובן, לאירוח משחקים באליפות אירופה בכדורסל עם 12 נבחרות לאומיות. אך שורה של מפעילי ספורט, בהיקף בין־לאומי, שאירגנה יוון בשנים האחרונות – ובהצטיינות – מאפשרים ליוון, להיות המדינה המועדפת לאירוח "משחקי הזהב" ב־1996. ■

ללמוד לשחק כדורסל מודרני

עמי ליבנה׳

הייתי פעם כדורסלן פעיל והופעתי גם בקבוצה שזכתה בהשגים בקנה מידה ארצי. היום אני צופה בכדורסל, בעיקר בשידורי הטלוויזיה, שמביאה אלינו משחקים מכל העולם – מאירופה וארה"ב. ומה אני רואה?

● כושר אישי מעולה – החל מהנתונים הפיסיים, כוח מהירות, קואורדינאציה, אתלטיות, ניתור לגובה ולרוחק – וגם כושר שכלי והתמצאות מצויינת.

● משחק קבוצתי מגוון. לכל קבוצה יש סגנון ההולם את התומר האנושי שלה והמאמן הטוב (וישנם רבים כאלו בעולם), מתאים את הסגנון והטאקטיקה לחומר האנושי שעומד לרשותו, לא להיפך.

● כושר דיוק בקליעה לסל, מקרוב, מטווח בינוני ורחוק. השחקנים מתאמנים הרבה מאד בנושא מרכזי זה ומגיעים לשיעורים גבוהים מאד של דיוק – מהשדה ובקליעות עונשין – ובמיוחד במצבים של לחץ כבד.

● הגנה איתנה. היום בכדורסל לא נותנים להגיע למצבי קליעה נוחים וחופשיים. שומרים צמוד והדוק ואם יש שחקן מחונן, שומרים וסוגרים עליו לפעמים שניים ואפילו שלושה שחקנים, המספיקים לתפוס עמדות חדשות, כאשר זה מעביר את הכדור לשחקן אחר שמתפנה.

● תרגילי חסימה ושיחרור מלחץ. כל קבוצה באירופה וארה"ב יודעת את תרגילי היסוד בנושא זה. בנוסף לכך יש להן "תרגילים מתוחכמים", כל אחת משלה – לכל מצב ובכל זמן. השחקנים מתורגלים רבות בכל הנושאים הללו ואחר כך במשחק, גם אם הוא קשה, הם מבצעים את המוטל עליהם.

● יסודות. החזקת כדור, עמידת רגליים, כידרור ומסירות, מעבר מהגנה להתקפה ותזרה מהתקפה להגנה. שמירות אזוריות ואישיות משולבות. התלפת תרגילים וטאקטיקה, מדי כמה דקות, על פי המצב בשטח.

לישראל יש כיום שחקנים גבוהים וחזקים (במימדי־גוף שלא היו לה בעבר) וגם שחקנים מהירים שקולעים היטב – אבל מה שבלט באליפות אירופה האחרונה בנבחרת ישראל, היה חוסר התלכיד החברתי, חוסר סגנון והיעדר טאקטיקה קבוצתית. לא היו לה תשובות בשטח - להבדיל מאלו שעל הנייר – לתרגילים ולטקטיקה המשתנה של היריב.

בזה אני רואה את סוד הכשלון באליפות אירופה ה־25 באתונה – ולא בשום דבר אחר.

אני ממליץ להחליף את המאמן, להוסיף שחקנים צעירים וגבוהים –וכאלו יש כיום בישראל – ולהנהיג אימון מודרני, כנ"ל. ■

● **המחבר הוא כדורסלן עבר של עין חרוד מאוחד.**

לא היתה להם ברירה

ה"ברוגז" הקצר בין מיקי ודורון, הפריע לרבים־רבים מחובבי הכדורסל. אני מאמין שגם לאלו שאינם נמנים על מחנה ה"צהובים". תודה לאל שהוא נגמר. הוא צריך היה להסתיים, לטובת הכדורסל, למען מכבי, למען שני השחקנים הגדולים הללו.

טוב שמצאו הזדמנות, ותודו שהיתה יוצאת מהכלל, לסגור עניין – בדרך האלגנטית ביותר. לא היתה להם ברירה אחרת. טוב שעשו זאת ב"גדול", לעיני כל.

הצרה היא שכל הפרשה גולדה בתרומתם־הרבה של אנשים שרק מחפשים לסכסך, שחיים מסכסוכים, שמבשלים אותם. יש להם כבר בעניין הזה כמה השגים מרשימים מאד – שרק הרעו לספורט הישראלי.

רמת־גן — משה בן־יעקב

מיקי היה חייב לנצור לשונו

פתגם יווני עתיק אומר: "סובב לשונך שבע פעמים – עד שתוציא מלה אחת מפיך". בעקבות ההתבטאויות של מיקי ברקוביץ, על אירועי אליפות אירופה ביוון – חובה היה לשנן זאת באזניו. גם להזכיר לו, כי עם כל הכבוד לרגעים היפים שהעניק לכדורסל הישראלי – היו לו גם פאשלות מצערות.

הרשו לי לרענן זכרונכם: באליפות '85, בגרמניה, נחלה ישראל שני הפסדים צורבים בבית המוקדם, בלברקוזן, בידי צ'כיה ובולגריה. במשחק האחרון הולכנו ביתרון 19 נקודות, אבל עקב משחק הרפתקני של צמד המ"מים, מיקי ומוטי וגם מעט של ג'מצ'י – נוצחנו. היציע הישראלי דמם. רק אני המשכתי לצעוק ולעודד "כמו טמבל". המשחק השלישי היה נגד הולנד. נציג שגרירות ישראל בא מבון ובירך אותי על מאמצי. שאלתי מה אתם תעשו – וראו זה פלא, למשחקים עם גרמניה ואיטליה, כבר הגיעו דגלי הלאום שחולקו לחבורה הישראלית ביציע. קצת מאוחר - אבל העידוד עזר. ניצחנו.

ספורטאי גדול – נוצר לשונו. חכמה זו חייב כל אחד לשנן.

ירושלים — אהרון שולטי־לוי (שופט כדורסל)

תודה לשנהר

בדרך כלל נהוגה בארץ תופעת "קטילת המאמנים", בידי הקהל והתקשורת. אני מבקש לומר כאן כמה מילות הערכה לשמעון שנהר, מאמן מכבי ת"א בכדורגל. הוא נתן למועדון שנתיים טובות.

שנהר אמנם לא הצליח להשיג את המטרה החשובה ביותר – להחזיר את הקהל הגדול למשחקי מכבי ת"א, אולם מבחינת ההשגים הספורטיביים, יכולות שתי העונות שלו להיחשב להישג: פעמיים מקום שלישי בליגה, זכיה בגביע המדינה, עלייה לחצי הגמר, החזרת הכבוד והגאווה למועדון הפאר. השגים אלו לא זכורים במכבי ת"א קודם לכן.

שנהר הוא טקטיקן מעולה שהצליח, לדעתי, להעמיד נכון את שחקניו על המגרש. הוא קיבל לידיו "ארמה חרוכה", גרם זעזוע רציני - ואת הפירות לעבודתו יקטוף בעתיד, יורשו בתפקיד, גיורא שפיגל.

בשם אוהדי מכבי ת"א: הכה נאמר תודה לשנהר והצלחה לגיורא.

תל־אביב — רוני כרמון

מתכונת לא הוגנת

המתכונת החדשה שתונהג בעונה הבאה בליגה הלאומית, 14 קבוצות, היא לדעתי לא הוגנת, במיוחד כלפי קבוצות הצמרת בליגה הארצית.

כוונתי במיוחד להפועל חיפה, שבמשך כל העונה האחרונה היתה בצמרת ורק בסיומה "פישלה" והזכות לעלות ללאומית ולהופיע בה בעונה הקרובה, נשללה ממנה.

אילמלא שונתה המתכונת הקיימת עתה, היינו בלי ספק זוכים בעונה הקרובה לדרבי גם חיפה חובבי הכדורגל בעיר הכרמל.

ליאורה אולר

סרג'יו ליברינסקי

101 פעם, עם זו הנוכחית, נערך טורניר ווימבלדון בטניס, בפרבר שקט של לונדון הסואנת. גיבורים רבים השאירו את עקבותיהם בדשא הזה, הדליקו את דימיונם של מאות אלפים והיו לאגדות, בעודם בחיים. מי היה הטוב מכולם? – זה נושא למחלוקת, שלעולם לא תיגמר.

ביורן בורג הציב שיא של זכיות רצופות, חמש, בין השנים 1976 ל־1980. יהיה כנראה קשה מאד להשוותו. למרות שג'ק קרמר זכה רק פעם אחת, בשנת 1947, הוא נחשב אחד השחקנים הטובים שנראו אי פעם. קרמר לא יכול היה להמשיך ולזכות בתארים נוספים בווימבלדון, או בכל טורניר מסורתי אחר, כיוון שאחרי זכייתו הראשונה בווימבלדון, נעשה מקצוען כאשר כל הטורנירים הידועים, היו אז נחלתם הבלעדית של החובבים.

[illegible]

עוד מתחרה על התואר "הטוב מכולם" הוא האוסטרלי רוד לייבר – היחיד שזכה פעמיים בגראנד סלאם, ארבע התחרויות הגדולות ביותר: רולאן גארוס, ווימבלדון, האליפות הפתוחה של ארה"ב ואוסטרליה, כולן באותה שנה. לפניו עשה זאת רק דון באדג', ב־1938. בין הנשים זכו בגראנד סלאם מורין קונולי ומרגרט קורט־סמית, וכן מרטינה נברטילובה שזכתה בארבע תחרויות רצופות, אולם בתוך תקופה של שנתיים. ההישגים של רוד לייבר בווימבלדון הם מדהימים.

[illegible]

לייבר נולד ב־9 באוגוסט 1938. בגיל 17 השתתף לראשונה בטורניר היוקרתי, ב־1956. בן ארצו המצויין, לו הואד, זכה בטורניר בניסיונו החמישי, מול מי שעתיד היה להיות יריבו הגדול של לייבר במשך השנים, קאן רוזוול. אלא שחוויית לייבר לא האריכה ימים. הוא נשר בסיבוב הראשון כשנוצח בידי האיטלקי אורלנדו סיפולה 7–5, 6–4, 4–6, 2–6.

ב־1959 לא היה לייבר מדורג, אך הגיע למשחק הגמר הראשון שלו, בו הפסיד לפרואני־אמריקני, אלכס אולמדו 4–6, 3–6, 4–6, 4־6.

גם ב־1960 הגיע לייבר לגמר – הפעם מול בן־ארצו, איטר יד ימין כמוהו, ניל פרייזר, כיום קפטן נבחרת גביע דייוויס של אוסטרליה. פרייזר ניצח 4–6, 3־6, 9־7, 7־5.

עבר למקצוענות

ב־1961 כבר היתה השליטה של לייבר בטניס העולמי, מוחלטת והוא רק בן 22. אותה שנה זכה בתואר האוסטרלי וגם בווימבלדון, כשניצח את צ'אק מקינלי 6–3, 6–1, 6–4. הוא חזר על הישגו ב־1962, כגמר כל אוסטרלי מול מאליגן 6–2, 6–2, 6–1. אותה שנה זכה לייבר בכל הטורנירים החשובים: אוסטרליה, פריס, ארה"ב, איטליה וגרמניה.

בהעדר אתגרים נוספים כחובב, לקראת סוף אותה שנה, חתם על חוזה מקצועני ע"ס 50 אלף ליש"ט. כאן צריך להזכיר שעד 1968, כשנפתחו כל הטורנירים למקצוענים ולחובבנים, לא קיבלו המנצחים פרסים כספיים, לבד מהוצאות נסיעה ואירוח בבתי מלון. מסיבה זאת, כמעט כל שנה היה אלוף ווימבלדון נעשה מקצוען.

היריב הגדול של לייבר, בלהקת המקצוענים, היה פאנשו גונזאלס, שהנחיל תחילה למקצוען הטרי תבוסות מחפירות. לאט לאט למד לייבר את משחקו – והחל לנצחו כזה אחר זה. משחקו של לייבר היה מבריק ביותר. תמיד הימר על כל הקופה. לא ירע פשרות. הפתיע את יריביו, פעם אחר פעם, עם החזרות־כדור בלתי אפשריות. "תחביבו" היה להעשות "ווינר" – מכדור אבוד. משחק היה אגרסיווי, בעל עוצמה אדירה. כדור הגשה ראשון ושני חזק. לפעמים היה הדבר עולה לו בשגיאות כפולות רבות. הוא היה, אולי, חלוץ חבטות הטופ־ספין. בעיקר בגב היד וכחבטות העברה. לא התבסס על חבטה אחת. היה לו מיגוון חבטות, בהתאם ליריביו.

"קילר אמיתי"

על המגרש היה "קילר אמיתי". יחד עם זאת נחשב ספורטאי למופת. לא התווכח עם השופטים או היריבים. שתיה רבה של בירה ליד השולחן, סיפורים מצחיקים ושירה – זה היה לייבר, כמיטב המסורת האוסטרלית שנעלמה מן העולם, יחד עם ההגמוניה שלה בטניס.

מי היו טובים יותר – החובבים או המקצוענים?

עם פתיחת תחרויות 1968 ניתנה התשובה: רוד לייבר הוא הטוב מכולם. לאחר העדרות של שש שנים, חזר לווימבלדון וזכה שוב בכתר, הפעם מול טוני רוש 6–3, 6־4, 6־2. ב־1969 כבש בפעם השניה את הגראנד סלאם. באוסטרליה ניצח את הספרדי אנדריאס חימנו 6־3, 6–4, 7–5. ברולאן גארוס, ניצח את קן רוזוול 6–4, 6–3, 6–4 ובווימבלדון את ג'ון ניוקומב 6־4, 5–7, 6–4, 6–4. בארה"ב גבר על טוני רוש 7–9, 6–1, 6–3 6–2, כל זאת בגיל 31.

ב־1970 נקטעה סידרה של 31 נצחונות רצופות בווימבלדון, כשהפסיד בסיבוב הרביעי לבריטי רוג'ר טיילור 6–4, 6־4, 6־2, 1–6. בין 1956 ל־1971 הופיע לייבר בווימבלדון ב־55 משחקים, ניצח ב־49 והפסיד ב־6. בתקופה זו גם נכללת היעדרותו בת 5 השנים.

מחסום מיליון ה־$

לייבר היה הראשון שעבר את מחסום מיליון הדולאר בפרסים כספיים. ב־1969 סיים ראשון בין השחקנים שהרוויחו יותר – עם 124 אלף דולאר. סכום זה שווה לסכום שמקבל כיום המדורג 44.

האם היה לייבר הטניסאי הטוב ביותר בכל הזמנים, או שג'ק קרמר היה הטוב מכולם? ואולי לו הוד, דונלד באדג', ביל טילדן, ביורן בורג וג'ון מקנרו? – הרשימה הזאת הולכת ומתארכת וקשה לקבוע. אך מה שברור מעל לכל ספק הוא שרוד לייבר, הג'ינג'י הזריז, היה רמות חיובית ביותר בספורט הלבן. ■

דוד לייבר כיום (בתצלום הקטן) וכאשר היה בשיאו, כ"מלך הגראנד סלאם"

מאיר נמני, שלם עם ההחלטה להישאר בחולון ולא לחזור למכבי ת"א, למרות שההצעה היתה מאד מפתה, מאד מחמיאה ומפתיעה ◼ טוען כי הקבוצה שהעלה רק עתה ל"לאומית", עשויה להיות בעונה הקרובה אטרקציה של ממש "ואין כל סיבה שלא נהיה גם אימפריה" ◼ "קרא נכון את ה'מפה' – כלומר את הטבלה – לא השמיע הצהרות ועבד בשקט. זה סוד ההצלחה שלו ◼ "החזיק קצר" את שחקניו, לא היסס להושיב כוכבים על הספסל, כשצריך היה להפגין מי האיש שקובע. שמר על משמעת ◼ "פנסו לא יחזור עוד על התנועה ההיא" (שעשה כלפי אנשי ירושלים), הוא קובע חד וחלק

אבי מורגנשטרן

יום לאחר שהחליט להישאר בהפועל "צפרירים" חולון, נראה מאיר נמני כאדם שלם לחלוטין עם ההחלטה שקיבל. למרות ההצעה המפתה לשוב בגאווה לקבוצת האם שלו, מכבי ת"א, ולעבוד בצוותא עם גיורא שפיגל – הסכים נמני לבקשות אוהדי, שחקני וההנהלה החולונית, להדריך אותם גם בלאומית. נדמה שגם נמני היה מופתע מעוצמת האהבה שהרעיפו עליו. האוהדים נרנדו לו בטלפון ואפילו שלחו זרים גדולים, אליהם היה מצורף מכתב בקשה, שישאר. כל זה מאד ריגש אותו. וחוץ מזה, הוא בעד לקיים הסכמים.

"לחולון היתה אופציה ראשונית וזה לא היה הוגן שאני אלך. אני לא חושב כמו אותם מאמנים שאחרי הצלחה חייבים לברוח. אם הייתי הולך, זו לא היתה בריחה. פשוט היתה לי הצעה קוסמת ממכבי תל־אביב", אמר נמני.

מאמין בחומר של חולון

קצת הופתע מהפנייה של מכבי תל־אביב. בסך הכל הוא מאמן שנתיים וחצי. זמן מועט לכל הדיעות. אבל קבלות ההצלחה עושות את ההבדל הקטן, בין הכמות לאיכות. הוא השאיר את הפועל רמלה בליגה א' לאחר שהיתה במצב מאד לא נעים. עונה אחר כך הוזמן במחזור הרביעי לקחת את הפועל חולון, שהשתרכה איישם בתחתית, תחת שרביטו של אריה רדלר. הנהלת חולון, כולל מישקה לפרדון, הבוס הגדול, שיכנעו אותו לבוא לאימון ולראות את הקבוצה. נמני הסכים – ומאז הוא שם. בעונה הראשונה בחולון, הוא גירד את הלאומית. מקום רביעי. אחד רחוק מרי מחוף הלאומית. השנה הוא הצליח. בדקה ה־90.

– בסך הכל אתה לא מצטער שלא הלכת למכבי ת"א, לא כן? בכל זאת יש הבדל די גדול בין חולון למכבי. אם היית דופק על השולחן, יכולת להשתחרר, לא?

זה נכון. אילו הייתי מתעקש והולך חזק בעניין, הייתי משיג את השיחרור. אבל לא רציתי לעשות זאת. בעיקר משום שאני מאמין בחומר של חולון. לא, אנחנו לא נהיה בית"ר נתניה. כבר שמעתי את ההשוואה הטפשית הזאת. לומדים לקח. כל המאמנים למדו שאסור שתחזור עוד תופעה שכזו. אני בהחלט לא פוחד לקחת את הקבוצה. יותר מכך, אני מאמין שתוך שנתיים, חולון תהיה אימפריה בכדורגל הישראלי", אומר נמני ולא מרגיש שהוא נסחף. הוא בהחלט בטוח בדבריו.

כבר כשהגיע לחולון, חשב בגדול. למרות המצב בתחתית, דיבר עם השחקנים על הליגה הלאומית. השחקנים בחולון חייכו. סלחו לו בעדינות על הזיות שכאלו. "הם לא התייחסו לזה ברצינות. הקבוצה היתה מפוררת, מקצועית וגם חברתית. אבל לאט־לאט העמדתי אותם על הרגליים והם ראו שהדברים אכן רציניים. בסיום העונה, היינו רחוקים כדי שתי נקודות מהפועל לוד, שעלתה.

המטרה המוצהרת

"העונה הזו הפקנו לקחים ולמדנו את השגיאות מהעונה שלפני. את העונה התחלנו נכון והמטרה היתה מוצהרת: ליגה לאומית :. למרות שאנשים בוודאי יאמרו: 'עכשיו הוא יכול לומר זאת – אחרי שעלה'. אבל תשאל את השחקנים והם יאמרו מה היתה הרעה בראשית העונה", אומר נמני, מאחורי שולחן בחדר העבודה שלו. יש לו סוכנות לאביזרי רכב. בחולון, כמובן. מרחק צעד אחד מהמגרש. מסתבר, שהשנה הוא השתמש באביזרים הנכונים והגיע לפול־רייס.

סיום העונה הדרמאטי כארצית, הוכיח שנמני קרא את המפה נכון יותר מכולם. בזמן שאחרים הצהירו הצהרות גדולות בעיתונות, הוא עבד בשקט. הרגיע את השחקנים. פחות עניינו אותו הכותרות. הוא בפירוש יודע שזו היתה מלחמה פסיכולוגית. רצו להפחיד אותם.

"אני עברתי כל כך הרבה בחיים שלי, שהניסיון בהחלט דיבר. כל מה שרכשתי בשנותי במכבי ת"א ובנבחרת ישראל עמד כאן למבחן. הייתי חייב להעביר את הניסיון והשקט הנפשי לשחקנים. שלא יבואו לימק"א למשחק נגד הפועל ירושלים, בפיק ברכיים. עובדה – זה עבד. היינו טובים יותר. היו לי איתם הרבה שיחות פסיכולוגיות.

"האמת, שאני קראתי את הטבלה בצורה מדוייקת, למרות ששוב יאמרו שעכשיו אני חכם לאחר מעשה. אני שמח שהתעלנו דווקא במשחקים הקשים שלנו. זה מוכיח בגרות", אומר נמני.

כשחקן הוא מזוהה אך ורק עם מכבי תל־אביב. שיחק בתפקידים שונים. ממגן ועד קשר ואפילו לעיתים כחוד, כשצריך. היה שחקן כל בו. בגיל 27 נעצרה הקריירה שלו, לאחר התקרית המפורסמת בדשא ברמת גן במשחק מול דרום קוריאה. נמני ריסק את הרגל, באחד מבורות ההשקייה במגרש. למרות שידע שכוכבו הועם החליט, לאחר מאבק, לחזור למגרש.

"כולם אמרו לי אז שגמרתי את הקריירה אבל אני רציתי להוכיח לרופאים, לכולם, שאני עוד יכול לשחק. לא רציתי לוותר על הכדורגל. בשבילי זה היה הכל. אבל אין מה לעשות. ככר לא הייתי אותו שחקן. הרגל בגרה בי. לא רצתי ונלחמתי כמו קודם. אני מצטער שחזרתי, כי כבר לא הייתי אותו נמני. מצד שני אני שמח שהוכחתי לעצמי שהתגברתי על הפציעה. לפחות מנטאלית. הגיעה הנקודה שאמרתי לעצמי: 'מאיר, זהו : אתה מתחיל לבלף. הגיע הזמן לפרוש'. אבל אז, מוטל'ה שפיגלר הזמין אותי לבית"ר ת"א. זה מאד החמיא לי. הסברתי לו שיהיה לי קשה לתפקד כמו בעבר, אבל הוא סמך עלי. אחרי 8 משחקים, פרשתי סופית".

אחרי הפרישה, לקח לו זמן לשוב לכדורגל.

> ## בלי פריווילגיות
>
> לנמני היו כמה תאקלים קטנים, במהלך העונה, עם זקן השחקנים – קובי זיתוני, כבר בן 40. זיתוני, אוטוריטה סמכותית בחולון, לא ליקק דבש תחת שרביטו של נמני. לא זכה לפריווילגיות.
>
> "עשיתי מעל ומעבר למענו. התנהגתי אליו כמו לכל שחקן. הוצאתי ממנו הרבה יותר ממאמנים אחרים שאימנו אותו. הבהרתי לו, שהוא צריך להשקיע – כדי להיות בהרכב".
>
> אבל כשזיתוני טען שחולון הפסידה בגביע, בגלל שיטת משחק לא נכונה, הוא לקח ממנו את סרט הקפטן. בחולון היו שהרימו גבה. אבל לנמני היה קו ברור מאד. הוא גם דאג, לטענתו, שזיתוני לא יצעק על הצעירים.
>
> "אם הוא מרים קול על שחקן כשרוני, בתחילת הדרך, הוא יכול להרוס אותו. המזל שלהם, שאני הייתי שם".
>
> אחרי המשחק בירושלים, בו הוחלף זיתוני, הוא טען בעיתונות שהיה פשוט עייף ורצה בעצמו להתחלף, נמני שוב החליט להראות מי בעל הבית – והושיב אותו על הספסל, במשחק המכריע נגד עמידר. "רק מפאת כבודו, הכנסתי אותו בסיום המשחק"
>
> ומה לגבי העונה הבאה. נראה אותו גם בלאומית?
>
> נמני, בניסוח זהיר: "אני צריך לשבת איתו בארבע עיניים, לגבי העונה הקרובה. רק אז נחליט. בכל מקרה, אני בעד שהוא יסיים את הקריירה בצורה יפה".

בתצלום השמאלי: נמני במשרדו. עוסק באימון רק שנתיים־ומחצה. קבלות ההצלחה עושות את ההבדל שבין כמות לאיכות. במגרש הביתי שלו הוא אומר: "שיהיה ברור כי יש עוד הרבה מה להשקיע בחולון – אבל יהיו לכך פירות".
(צילומים: צביקה ישראלי)

הניתוק היה קשה. הוא הסתגר בבית ומדי פעם מילא את החסר בזכייה בטוטו. רק לאחר עידוד של האשה וחברים – שב. הפעם כמאמן.

משמעת חזקה

את חולון של השנה הקרובה רואה נמני כאטרקציה של הליגה. מבטיח שהקבוצה תשחק פתוח, התקפי – כדי לנצח. כדי להבקיע. לא לעשות טיול מפוחד בלאומית. לפי רוח הדברים והבטחון שלו, אפשר לצפות שחולון תתמקם במרכז הטבלה. לפחות.

"שיהיה ברור לכולם, יש כאן הרבה מה להשקיע, אבל עם העירייה תעזור להנהלה המצויינת במשאבים, אין סיבה שלא נהיה אימפריה. יש לנו נוער טוב ואני מקווה שכבר השנה יהיו שני שחקני נוער בהרכב. שניהם בני 17. כשרונות גדולים. יש לי סגל שחקנים רחב וטוב. חלפון ועציוני, מעמדם לא ברור – כי הם שחקנים מושאלים. אם הם ישארו, ואני רוצה זאת, אז תהיה לי העברה אחת. אם הם יילכו – ננצל את שלוש ההעברות, לקנות שחקן הגנה, קישור וחלוץ. יש לי כבר מישהו על הכוונת, דווקא מליגה נמוכה. לא, לא אומר את שמו, כדי שקבוצות אחרות לא יכנסו למו"מ איתו. אנחנו בשלבים מתקדמים".

נמני, למרות היותו מאמן צעיר (38) ידע להחזיק את השחקנים שלו במשמעת חזקה. ואולי יש כאן את אחד מסודות ההצלחה שלו. שחקנים שלא נשמעו למרותו, מצאו עצמם מהר מאד על הספסל. שחקנים שמילאו את ההוראות – כמו ארז שקרוקה – צמחו קדימה.

"ארז שקרוקה הוא כשרון גדול. אוהב ללמוד דברים חדשים. רוצה לתת כמה שיותר ומקשיב למה שאומרים לו. הוא בחור צעיר ואם ימשיך בעבודה קשה, בלי שההצלחה תעלה לו לראש – יהיה אחד החלוצים הבולטים בליגה הלאומית. אני בטוח בכך".

אחד שלא נשמע כל כך להוראות של נמני ומצא את מקומו על הספסל, היה ה"אס" שלו במשחקי הסיום, ליאון פנסו – האיש שהעלה את חולון ברגעים המכריעים ללאומית. "ליאון בחור נפלא. אני יודע שכולם חושבים שהוא ישב על הספסל, אבל זה בפירוש לא נכון. הוא שיחק 90 אחוז מהמשחקים. הבעיה שלו, שהוא עשה דברים הפוכים ממה שביקשתי. היתה לו בעיה. הוא שחקן שרוצה לתת הכל ומתאמץ ופשוט אוהב נורא כדורגל, אבל היו לו בעיות כבית. הגעתי עד לזה וניסיתי לפתור אותן. כשהתחיל לעשות במגרש את התפקיד שהוטל עליו, הוא חזר לשחק ועובדה שהוא הצליח להבקיע", אומר נמני. אצלו ההצלחה היא משותפת לכולם. לא לוקח קרדיט לעצמו או לכוכב אחד. מזכיר את ההגנה, שספגה פחות שערים מכל הגנה אחרת, את הקישור הדינאמי ואת החלוצים הכשרוניים. וכמובן את ההנהלה. חשוב לו שהיא תהיה בתמונה.

לשנות דברים

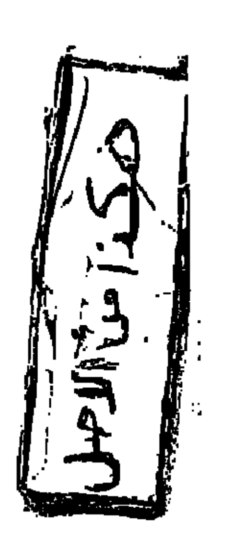
הקפיצה המהירה הזו מהפועל רמלה – עד לפני שנתיים ומשהו – ועד להצעה הקוסמת ממכבי תל־אביב, היא בהחלט התקדמות מהירה. נמני, בניגוד למאמנים רבים שחומקים באלגנטיות מהקבוצה, אחרי שנה או שנתיים, מקווה להכיא תקדים בנוף האימון. "זה בהחלט לא צפוי. אבל אני לא חושש. אני מאד מקווה לאמן את חולון כמה שנים. כמו באירופה. תראה את בראיין קלאף בנוטינגהם ועוד מאמנים. הרי רק אחרי שנה־שנתיים אתה מכיר את הקבוצה ממש והפירות מתחילים להבשיל. עד אז, הכל בוסר ועבודה קשה. דווקא בשנה השלישית, כשאתה מכיר את הקבוצה, אתה צריך לשבת על הספסל בנינוחות ולנווט את הקבוצה בשקט. אלא שכאן, הכל ההיפך. המנטאליות שונה. זה נכון. אני הייתי שחקן ואני יודע שהשחקנים בארץ שונים מאלו באירופה. אז למה שלא ננסה לשנות דברים לטובה.

"אני לא בורח מהמערכה. להיפך. אני גם לא חושב שזה נחשב לדבר אמיץ. הכי חשוב לשחק כדורגל אטרקטיבי. כמו בית"ר ירושלים. ואז – הצופים יחזרו. לא תהיה להם ברירה. בחולון יש פוטינציאל אדיר, מבחינת צופים. רואים זאת בכדורסל. אני מקווה שעכשיו הם יבואו גם לכדורגל".

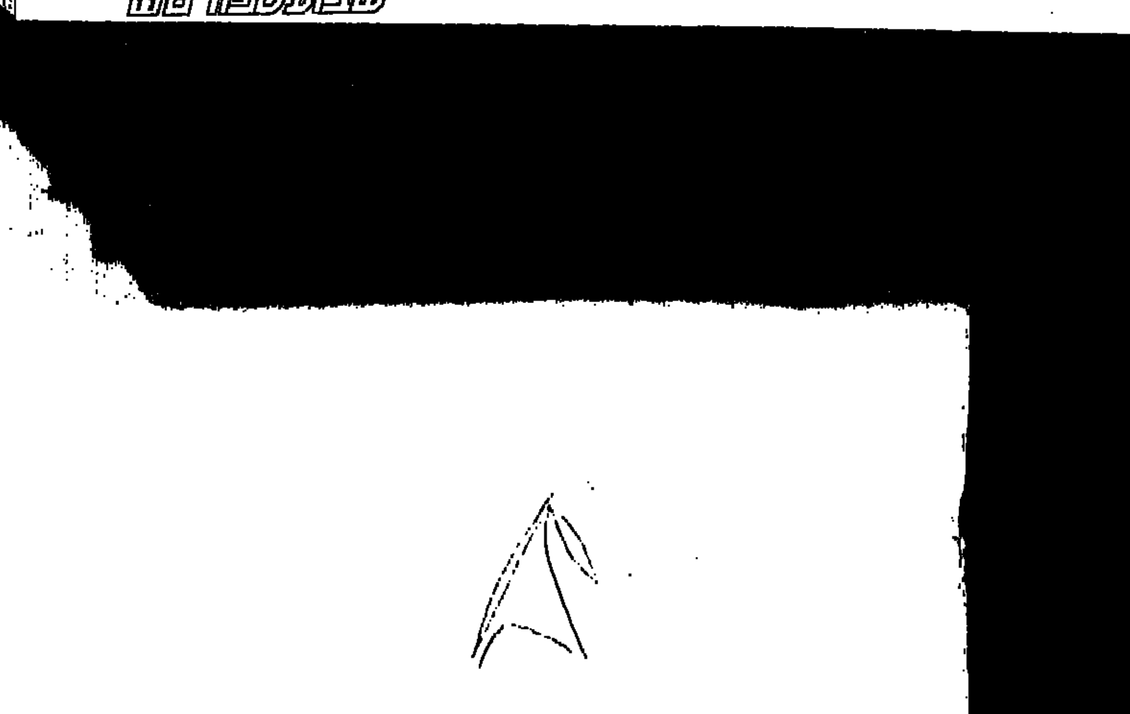
נמני מקווה שחולון גם תהיה קבוצה הוגנת. לא פרובוקטיווית. התנועה המפורסמת של ליאון פנסו, לקהל הירושלמי, לא כל כך מתיישבת עם התדמית הזו. "בהחלט הוא עשה טעות וגם שוחחתי איתו על כך. הבהרתי לו שאין לתנועה כזו מקום במגרשי הכדורגל. הוא טען ששייע (פייגנבוים) קילל אותו לפני שנכנס – והוא התפרץ חזרה. בכל מקרה, הוא יותר לא יחזור על תנועה כזו".

ואם כבר הזכרנו את שייע, נמני חושב שההצהרות בעיתונות פגעו בשייע. "במקום לשמור על השקט הנפשי של השחקנים, הוא עורר מהומה. שיהיה ברור: שייע הוא מאמן טוב ועשה דבר נהדר עם ירושלים. ממקום אחרון עד כמעט לאומית. אבל ברגעים החשובים, הוא לא עמד בלחץ – ובסך הכל עזר לנו. השחקנים רצו לנצח אותנו".

נמני גם חושב שהתקשורת, כמיקשה אחת היתה בעד ירושלים. אולי בגלל שייע. אבל דווקא העובדה הזו, שהרחיקה את חולון מהזרקורים – עזרה, לדעתו, לעלות את חולון ללאומית. בעונה הקרובה אפשר יהיה לשמוע, כך הוא מקווה, את הקריאה: "חולוניה, חולוניה". ■

אלופים וכוכבים

תצלום למזכרת. נבחרת כוכבי אירופה ומכבי ת"א, אלופת ישראל בכדורסל, ביד־אליהו – לרגל המשחק לכבוד לו סילבר. עומדים משמאל: שמואל (שמלוק) מחרובסקי, מנהל מכבי ת"א; השופט היווני ריגאס; מאמן נבחרת אירופה, הצ'כי פאול פטרה; מוטי דניאל; מוטי ארואסטי; וואלטר מאניפיקו (איטליה); ריק סמיטס (הולנד); ווילי סימס; סטאנסילאב קרופילאק (צ'כוסלובקיה); חן ליפין; דורון ג'מצ'י; קוין מגי (מוסתר); יצחק כהן; סטויאן וראנקוביץ' (יוגוסלאוויה); רישאר דאקורי (צרפת); המאמן רלף קליין; השופט השווייצרי פאסטריס; דרז'אן פטרוביץ' (יוגוסלאוויה); יו"ר מכבי ת"א שמעון מזרחי; מנהל נבחרת אירופה, ליאון ונדל (בלגיה); עוזר מאמן מכבי, יאיר שרון. כורעים, משמאל: אבי שילר; גלעד כץ; פאנאיוטיס יאנאקיס (יוון); לו סילבר; ניקי גאליס (יוון); מיקי ברקוביץ'; אנטונלו ריווה (איטליה)א אידו שטיינברגר. (צילם: עדי אבישי)

כדורגל – גם מלחמה

בעיראק הוכנסו שחקני הנבחרת למחנה אימונים סגור ומי שביקש חופשה, כדי לראות את אשתו וילדיו – נשלח מיד לחזית המלחמה עם איראן ▫ ירדן אירחה נבחרת כוכבים מהשטחים ובמחצית תבעה ממנה "לשחק בהתאם לכללי האירוח" – כלומר להפסיד בכוונה ▫ גל אלימות פקד את מגרשי הכדורגל ברוב המדינות השכנות ■ בעיית המלווים ▫ מה מתרחש בעולם הכדורגל של שכינינו

שפי גבאי

מוסטפה עבדה, קפטן נבחרת הכדורגל של מצריים ושחקן קבוצת "אל־אהלי", איננו אופטימי במיוחד בדבר עתידו של הכדורגל הערבי באירועים בין־לאומיים רשמיים. לדבריו, הערבים חייבים למצוא דרך שלא לערב ספורט בפוליטיקה, לשכוח את הסיכסוכים הנצחיים ביניהם ולהקים נבחרת כלל־ערבית, בה יופיעו הטובים שבשחקנים מכל הקבוצות הערביות, מכל מדינות ערב.

"רק נבחרת כזאת, אמר בראיון שפורסם לא מכבר, עשויה לייצג בגאווה את ארצות ערב ולקצור הצלחה בזירה העולמית". ברעיון הזה משתעשעים כיום לא מעט אישים במדינות השכנות. המציאות, איננה מבטיחה לפי שעה שליוזמה מרחיקת הלכת הזו יהיה ממש.

"אני מאמין, אמר עבדה, שיש בנבחרות ובקבוצות השונות שבארצות האחיות, שחקנים ברמה אירופית, עם איכות־משחק כמעט כמו של כוכבי דרום־אמריקה. אבל אין רואים אותם, נוכח הרמה הנמוכה שמופגנת בידי קבוצותיהם. לדעתי, אם נשלוף את הכוכבים הללו כדי להקים נבחרת כלל־ערבית, אנו מסוגלים לנצח את החזקות שבנבחרות העולם. כיום, בטורנירים בין־לאומיים אנו יכולים רק לסמוך על אללה כדי שיעזור לנו להבקיע שער, או שיבקיע אותו בעצמו בשבילנו. לא יותר מזה".

המבחן בסיאול

עבדה, מקצוען מאז 16 שנה, סבור כי הכדורגל הערבי השתפר באחרונה ללא הכר, תודות להשקעות כספיות גדולות ובזכות מאמנים – בריטים וברזילים – שנשכרו, בתמורה לכסף טוב, כדי לקדמו. על־פי עבדה הנבחרות המצטיינות כיום הן סעודיה, עיראק, כווית ומצריים. אשתקד זכתה מצריים באליפות אפריקה.

"נכון, שהנבחרות מאפריקה אינן מהמשובחות בעולם, אבל זה נסיון חשוב להתמודד עם נבחרות ממדינות לא־ערביות. טורניר "גביע הנשיא", שנערך עתה בסיאול, הוא מבחן חשוב לכמה ממדינות ערב, לקראת אולימפיארת סיאול '88 וגביע העולם 1990".

עונת הכדורגל במדינות ערב, נסתיימה באפריל, אך הפעילות נמשכת שם עתה, חרף החום הכבד, עקב ההכנות לטורנירים בין־לאומיים שונים. וכרגיל בעולם הערבי, לא נעדרו כאן גם כמה שערוריות בין־ערביות.

איחוד האמירויות שבמפרץ הפרסי, אחת המדינות העשירות בעולם יחסית למספר תושביה, שכרה את המאמנים הטובים ביותר בעולם – כך על כל פנים טוענת העתונות במדינה זו. אולם עתונים ערביים אחרים, האשימו אותה עתונות בכך שהיתה הגורם המרכזי והבלעדי לתבוסת הנבחרת, במשחקים המוקדמים לאליפות הבין־ערבית. עיתוני איחוד האמירויות היו משוכנעים, שהמאמנים הגדולים הם שיוליכו את נבחרתם לנצחון הגדול על שאר הנבחרות הערביות. במציאות, לא הצליחה נבחרת האמירויות לנצח אפילו את החלשה ביותר בירביותיה – נבחרת קאטאר.

פרשת המלווים

טורניר גביע הנשיא, בסיאול, הוא כיום נשוא שאיפתן של כמה מהנבחרות הערביות. בעזרת אירוע זה הן מבקשות לעלות על מפת הכדורגל הבין־לאומי. הארצות העשירות בפטרו־דולארים מארחות עתה בקצב מואץ נבחרות אסיאניויות שונות – כדי למשש את הדופק ולבחון כוחן במשחקים ידידותיים, גם לקראת אולימפיארת סיאול. סעודיה למשל, אירחה במשך שבועיים את נבחרות אינדונזיה, הודו, שתי הקוריאות, סרילנקה, קאטאר, עיראק, כוויית, באחריין ומצרים. המשחקים נערכו באיצטדיון הענק שהוקם באחרונה בבירה ריאד, המסוגל לאכלס 150 אלף איש. הצופים הסעודים, כך דווח, יצאו מכליהם. התוצאה: סעודיה זכתה בטורניר – לא מעט תודות לאוירה הביתית המפנקת שהעניק לה קהל. לא ברור, כתבו העתונים הסעודיים, מה תעשה נבחרתם במגרשים הבלתי אוהדים בסיאול.

עיראק מתכוונת בחודשים הקרובים לארח נבחרות נוספות. האירוח, כמובן, על חשבון המארחים וביד נדיבה.

הטורניר הנוכחי בסיאול, הוא חלק מהחזרה הכללית הקוריאנית לקראת האולימפיאדה, שתיערך שם בעוד שנה. לטורניר יכולה כל נבחרת אורחת להביא רק 22 איש – 18 שחקנים והשאר מאמנים ומלווים. הערבים אינם רגילים להגבלות כאלו. מצריים, למשל, הקימה קול זעקה והודיעה למארחים בסיאול שאין ביכולתה לשלוח עם הנבחרת "רק ששה עסקנים". היא תבעה אירוח של לפחות 15. סיאול השיבה בתקיפות ודחתה את כל המחאות. הקוריאנים הודיעו כי משלחת שתהיה גדולה מעל למה שנקבע, לא תיהנה מהכנסת אורחים וכל מלווה נוסף ייחשב כתייר, ייאלץ לשבת ביציע עם הקהל הרגיל ואף לרכוש לעצמו כרטיסי כניסה רגילים למשחקים.

בעית העסקנים והמלווים בנבחרות הערביות היא קשה למדי. עתוני הספורט במדינות ערב מרבים לבקרה וכמלים חריפות ביותר. ידוע שעם כל נבחרת ערבית היוצאת למשחקים בחו"ל, יוצאים מספר רב של פקידים ועסקנים, לרוב יותר ממספר השחקנים שבמשלחת. במדינות העשירות עוברים על תופעה זו בשתיקה. הסולטאנים של האמירויות והמלכים העשירים, אינם חוסכים כספים ובלבד שנבחרותיהם "יספקו גאווה לערבים". במדינות העניות, כמו מצריים, טוענים עתוני הספורט שתופעה זו, של ריבוי עסקנים, עלולה לדלדל את משאבי הקבוצות.

התקציב העומד לרשות הפקידים והעסקנים בכל מסע כדורגל בחו"ל הוא יותר גבוה מהתקציב שעומד לרשות השחקנים (דמי כיס וכיו"ב). השבועון המצרי "אאחר סאעה" פירסם לא מכבר את נתונים על ההוצאות הכספיות שהיו לנבחרת מצריים כשהוזמנה לשחק באלג'יריה. בהתאם לכך קיבל כל השחקן 15 דולר ליום, לעומת 50 דולר שהועמדו לרשות כל עסקן־מלווה.

ממשלת דרום־קוריאה שהיתה מודעת, כנראה, לתפנוקיהם של המלווים הערביים, החליטה להקציב להם, במשך ימי שהותם בסיאול, עתה, 10 דולאר ביום כדמי כיס. לא יותר... ועל כך קמה הצעקה הגדולה.

גל האלימות

הכדורגל הערבי מרתק אליו כיום המוני צופים. במצריים, למשל, מוכרים שני גושים גדולים של אוהדי כדורגל – אלו של "אל־אהלי" ואלו של "זמאלאק". בסעודיה, אלו הם אוהדי "אל־הילאל" מול אוהדי "אל־נאצר".

הערבים מגלים התלהבות גדולה לכדורגל. העתונים בארצות אלו מותחים ביקורת קשה על כך שאזרחי מדינות ערב אינם מחשיבים את שאר ענפי הספורט, כמו כדורסל או כדורעף. מלכי ערב, הנשיאים והאמירים מנצלים את התלהבות ההמונים לכדורגל ומעמידים לרשות הקבוצות לא רק תקציבי ענק, גם חסות. אולם הם גם תובעים מהתאחדויות הכדורגל המקומיות לפרסם שמשחק מסויים נערך בחסות או על גביע שתרם האמיר או הסולטאן...

עונת הכדורגל האחרונה לא הצטיינה בשלווה. מגרשים רבים במדינות ערב הפכו לשדות קרב. אוהדי קבוצות יריבות הסתערו אלו על אלו. בכמה מקומות אירעו תקריות דמים של ממש, אכזוריות מאד, משלוהבות יצרים והן התפשטו מהאיצטדיונים לשכונות מגורים ולבתי קפה. הממשלות הערביות עמדו חסרי אונים מול גל האלימות. אמצעי ההסברה לא הספיקו כדי לרסן את הצופים המתפרעים. עתה מוצע בכמה מדינות להקים יחידות מיוחדות, של חיילים משוחררים, שעיסוקם, בתשלום, יהיה לטפל במתפרעים ולהבטיח עונת כדורגל שקטה. היא תחל במדינות ערב בספטמבר.

בממשלת כוויית נירונה הצעה זו ברצינות רבה במיוחד, כי כל דרך אחרת לא פתרה שם את הבעיה. "האפשרות הקיימת היא להכניס למגרשים חיילים, שאומנו היטב למלחמה בטירור – ובהיקף גדול – או לנעול את המגרשים על מנעול ובריח", התבטא שר החינוך הכוויתי.

תופעת האלימות במגרשי הכדורגל מתפשטת דווקא באמירויות המפרץ הפרסי, שהן מדינות של רווחה כלכלית. בארצות הערביות העניות – מצריים וירדן – אוהדי הכדורגל מגיעים לויכוחים לוהטים, אך שם לא מתפתחים "קרבות דמים".

נסיכי הכדורגל

בעונה שחלפה בלטו בנבחרות הערביות כמה שחקנים שתוארו בפי מאמניהם הזרים כ"יותר חכמים מגדולי הכוכבים בעולם", כך לפחות דיווחו כמה עתונים. ברור שקביעה זו היא משוחדת משום שהמאמנים הזרים מקבלים שם משכורות עתק.

לדברי מאמני נבחרת סעודיה, מאג'ד עבדאללה הוא "כוכב בלתי־רגיל, שנבחרות בין־לאומיות חזקות וידועות היו מוכנות לרכוש אותו תמורת כסף רב". מאג'ד מכונה בעתונים הערביים בכינוי: "החץ הבוער מסעודיה".

"מאג'ד, כתב עתון ערבי אחר, מצטיין בכושרו הגופני ובתמרוני־גוף מתוחכמים. הוא מסוכן מאוד לכל יריב. איננו מאבד זמן על כידרור מיותר. הוא איננו מביא את הכדור לשער היריב, אלא יורה אותו כמו תותח – לא רק ברגל, אלא גם בנגיחות ראש"...

גם בנבחרות מצריים, כווית, מרוקו ועיראק שחקנים נערצים כמו מאג'ד והםזכו בתארי כבוד רבים, כמקובל בכדורגל הערבי. התארים מחולקים בטקסים המוניים, בהשתתפות ראשי המדינות. יחד עם התארים מעניקים האוהדים לכוכביהם גם כינויים כמו "השועל", "האריה" ו"הצבי". כדורגלן שזכה בתואר כבוד וגם בכינוי הערצה, מהלך ברחובות עירו ככוכב מורם מעם.

ההוראה של צדאם חוסיין

יו"ר ההתאחדות העיראקית, עדי צדאם חוסיין – בנו של נשיא עיראק – מעניק אהבה רבה לנבחרת ארצו. הוא כבר העניק לשחקניו את כל התארים האפשריים. אך כמו אביו, הוא אכזר מאוד. מאז חודשים אחדים שנבחרת עיראק נעולה במחנה אימונים מיוחד וסגור. עדי צדאם חוסיין הורה שלא להתיר לשחקנים יציאה לחופשות בבתיהם ולנהוג בהם כמו בחיילים שבחזית. "מי שרוצה לראות את אמו, אשתו וילדיו, רשאי לעשות זאת – אבל אז אין חזרה למחנה האימונים, אלא למלחמה הגדולה שבמפרץ הפרסי", נאמר בהוראה שפירסם.

מצב הכדורגל במדינות הערביות האחרות איננו מרנין במיוחד. בסוריה לא קיימת כיום, למעשה, נבחרת לאומית, לאחר כשלונה של נבחרת הצבא בכל משחקיה בעונה האחרונה. באחרונה נעשה נסיון לתקן את המצב, כאשר הורכב סגל משחקנים מצטיינים שנקראו מקבוצות שונות. היא אמורה להופיע בספטמבר במשחקי הים התיכון שייערכו בלארקיה, סוריה. במסע הפירסום שמלווה את האירוע הזה מדגיש הממשל בדמשק כי ברצונו להוכיח לעולם כי "סוריה איננה עוסקת בטירור, אלא במפעלים חינוכיים ונאצלים".

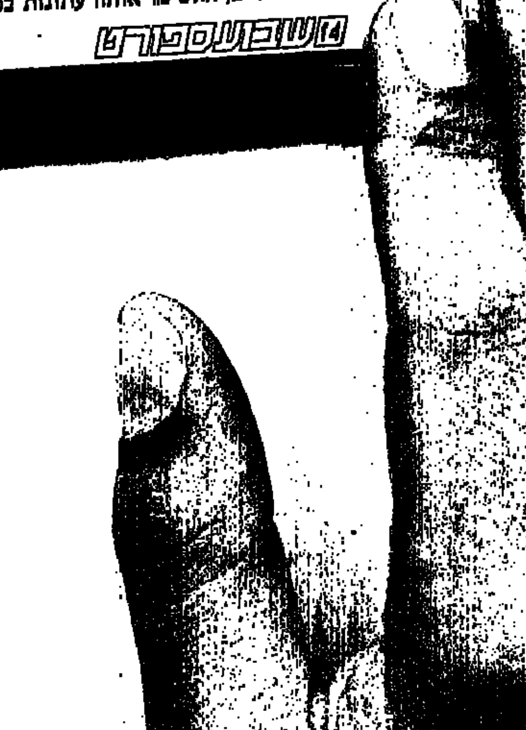
גם נבחרת ירדן לא קצרה העונה הצלחות מיוחדות, אף כי היא נמצאת בחסותו של יורש העצר, הנסיך חסן. במקביל יש פעילות כדורגל בקרב האוכלוסיה הפלשתינאית – אך היא אינה נמצאת בשליטת הממלכה ההאשמית. הירדנים טוענים שביהודה ושומרון יש כמה קבוצות טובות. הן מוצגות לעתים כקבוצות ירדניות. קבוצה כזו הופיעה אשתקד בסידרת משחקים בירדן וכמעט הכיסה את הנבחרת הלאומית, זו שאותה מטפח הנסיך חסן. אלא שבהפסקה במשחק ביניהן, הוזהרו השחקנים הפלשתינאים והם הסכימו לשחק אחרת, במחצית השניה, כדי להעניק למארחיהם את הנצחון... מאז אותו אירוע לא מוכנה אף קבוצה מיהודה ושומרון לשחק בירדן. ■

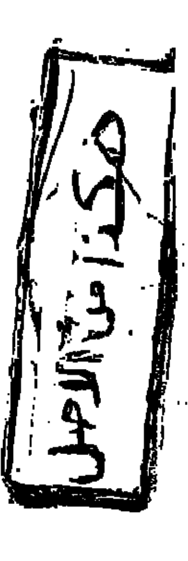
מאג'יד עבדאללה, "החץ הבוער מסעודיה"

אחמד ראדי, כוכבה ה"מדליק" של נבחרת עירק: מהיר, תוסס, מסוכן

מוסטפה עבדה, כוכב מצריים: רק נבחרת כל ערבית תביא כבוד

מיקאן עד מג'יק

אריק הניג

ההצגה הגדולה של הנ.ב.א. שיש בה הכל – שואו נפלא, מתח רב, מאות מיליונים שמתגלגלים כ־23 שלוחות ברחבי ארה"ב וגיבורים שניתן להזדהות עימם – יצאה לחופשה של ארבעה חודשים, אבל מאחורי הקלעים, מחוץ לטווח הזרקורים, תימשך הפעילות השיגרתית של הקייץ, בהכנות לעונה הבאה.

1987 היתה העונה של לוס־אנג'לס לייקרס.

כוכבי המערב הביאו עמם רוח חדשה לליגה וקשה להתווכח עם אלה שטוענים כי זו הקבוצה הטובה ביותר שנראתה אי פעם על מגרשי הכדורסל.

אבל הסיפור של הלייקרס לא החל בלוס־אנג'לס. הקבוצה קמה במיניאפוליס ב־1948 ושיחקה שם עד 1960. תקופה זו זכורה כ"עירן של של ג'ורג' מיקאן" – מגדולי הכדורסלנים בכל הזמנים.

אגדות הכדורסל

מיקאן, 2.10 מטר, היה שחקן חזק שהשיג ב־10 שנותיו בליגה, ממוצע של 15 נקודות ו־10 ריבאונדים למשחק. בתקופתו זכתה הלייקרס ב־5 אליפויות. ב־1960 עברה, כאמור, הקבוצה ללוס־אנג'לס, כשמובילים אותה אז עוד שניים מאגדות הכדורסל של ארה"ב – ג'רי ווסט, כיום מנכ"ל הקבוצה ואלג'ין ביילור, כיום מנכ"ל הקליפרס.

ב־1968 הגיע מפילדלפיה ווילט צ'מברליין – הענק הזכור משיאיו, שלא ישברו כנראה לעולם: 100 נקודות במשחק אחר ו־55 ריבאונדים במשחק אחר (ועוד כמה שיאי־ביניים). לאחר 12 שנות בצורת, הצליחו הלייקרס לזכות באליפות הראשונה, במושבם החדש בלוס־אנג'לס. כוכבי הקבוצה היו אז צ'מברליין, ווסט, גודריץ', מקמילן ושחקן צעיר בשם פט ריילי. עוזר המאמן באותה קבוצה היה ... קיי. סי. ג'ונס.

לאחר הזכייה באליפות, חל ריפיון בקבוצה – עד ל־16 ביוני 1975, כשנחת בלייקרס לו אלסינדור, שבא ממילוואקי, תמורת אלמור סמית, בראיין ווינטרס, דייב מאיירס וג'וניור ברידג'מן. ב־1975 ו־1976 לא הגיעה הקבוצה לפליי־אוף. ב־1977, 1978 ו־1979 היא אמנם הגיעה לשלב הגבוה הזה, אך לא הצליחה במשחקים.

1979 היתה נקודת המפנה, שממנה המריאה

40 שנה ל"לייקרס שואו" – מימי ראשון הגדולים, ג'ורג' מיקאן של עידן מיניאפוליס, דרך תקופת שלטונו של צ'מברליין ועד לשלטונם הנוכחי של ג'אבאר ומג'יק ג'ונסון ■ ציוני דרך בהסטוריה של הקבוצה המפוארת והססגונית

הלייקרס – עד לעונה הפנטאסטית הנוכחית. אז כבר היה שמו של לו אלסידור – קארים עבדול ג'אבאר, ובעמדת הרכז החל לשחק בחור צעיר, שהגיע אז מאוניברסיטת מישיגן ושמו מג'יק ג'ונסון. הקסם עבד מהר מהצפוי: 8 חודשים בלבד לאחר מכן, הצעיד הצמד המופלא הזה, הגדול בכל הזמנים, את הלייקרס לאליפות, כשאירועי המשחק השישי בסידרת הגמר באותה שנה, כבר רשומים בספרי ההסטוריה של הכדורסל. הלייקרס יצאה אז למשחק המכריע מול פילדלפיה, כשקארים עבדול ג'אבאר לא מתייצב על הפארקט, עקב פציעה. מאמן הקבוצה היה אז פול ווסטהד ועוזרו פט ריילי. הם ביצעו את "הימור המאה", כאשר לעמדת הציר, במקום קארים, נשלח מג'יק הצעיר. התוצאה היתה מדהימה: מג'יק השיג באותו משחק 42 נקודות, קטף 16 ריבאונדים, תרם 7 אסיסטים. הוא דייק ב־14 קליעות עונשין מ־14 נסיונות. הלייקרס ניצחה במשחק הזה – וזכתה באליפות הראשונה שלה מתוך ארבע ב־8 העונות של שנות ה־80'.

הזעזוע הגדול

ב־1981 שוב חל ריפיון והלייקרס כשלה מול היוסטון רוקטס עם מוזס מאלון. אבל היא נזקקה לעונה נוספת ומהר מאד חזרה לעצמה וזכתה באליפות – הפעם מול פילדלפיה. היה זה למרות הזעזוע שחל בתחילת אותה עונה, כשמג'יק ג'ונסון לא אהב במיוחד את המאמן ווסטהד, והאחרון נאלץ לפנות מקומו לעוזרו, פט ריילי. ליד מג'יק וקארים שיחקו באותה תקופה, נורם ניכסון, מייקל קופר ובוב מאקאדו. שנה לאחר מכן ספגה הקבוצה מפלה ניצחת, 4–0 בסידרת הגמר מול פילדלפיה 76' של ד"ר ג'יי ומוזס מאלון (שעבר מיוסטון). ה־76' של אז נחשבה לאחת הקבוצות הטובות בכל הזמנים.

היתה זו מהלומה כבדה, מן הסתם, כי גם בשנה שלאחר מכן היא עדיין לא התאוששה – ונוצחה בגמר בידי בוסטון סלטיקס – בגלל איבוד כדור גורלי של ג'יימס וורת'י. הוא עשה הכל, כעבור זמן מה, לכפר על המחדל הזה – ועוד איך.

ב־1985 שוב נטתה נדנדת האליפות לכיוון הלייקרס. ב־1986 היתה זו יוסטון שהפתיעה את הלייקרס – תודות ל"תאומי המגדל" רלף סמפסון ואקים ואולוג'ואן, שהדיחו את מג'יק וקארים כבר בגמר המערבי. השנה כאמור, כבר איש לא יכול היה לעצור את דהירתה של הקבוצה הפנטאסטית, שהשיגה 80 נצחונות מתוך 100 המשחקים שערכה בעונה הרגילה ובמשחקי הפליי־אוף.

3 מעל כולם

כמו בכל הצגה, גם ב"לייקרס שואו", בולטים שלושת בעלי התפקידים הראשיים: קארים עבדול ג'אבאר הענק, 2.18 מטר, שבגיל 40 ולאחר 18 עונות שבהן השיג את כל השיאים האפשריים – בנקודות, חסימות, משחקים ועונות – היה גם לשחקן הטוב ביותר, במשחק האחרון מול בוסטון סלטיקס, המשחק שזיכה אותו ואת קבוצתו באליפות החמישית שלה. לידו מככב הפורוורד המהיר בעולם, ג'יימס ווראת'י בן ה־26, שהיה אחד הגורמים העיקריים לזכייה הנוכחית, והשניה שלו. הפורוורד השני הוא הבנימין שבחבורה, איי. סי. גרין בן 23, שהיה ללא ספק אחד השחקנים המשתפרים ביותר בעונה הנוכחית. הגארד השני בחמישיה הוא ביירון סקוט בן ה־26, אחד הקלעים הטובים בקבוצה, עם 18 נקודות למשחק.

האחרון, אך הראשון בחשיבותו, הוא כמובן מג'יק ג'ונסון בן ה־28 – שמונה עונות בליגה עם 4 אליפויות – האחרונה שבהן היתה המתוקה מכולן, כשהשלימה שנה שקשה להאמין שמישהו יצליח לשחזר אותה.

בתחילתה זכה בתואר "איש השנה", על פעולותיו למען החברה. בהמשכה זכה בתואר "השחקן הטוב ביותר של הליגה" ובסופה גם לשחקן המצטיין של סידרת הגמר בפליי־אוף וכמובן... טבעת האליפות.

השחקנים המחליפים שבלייקרס, הם ללא ספק החלק החשוב שבה – זה שהעניק לה מה שלא היה לקבוצות אחרות: מייקל תומפסון הענק, שהגיע באמצע העונה האחרונה ומילא בהצלחה את מקומו של ג'אבאר. מייקל קופר, בעל "יד הזהב" והניתור המדהים. קורט ראמביס החזק. ה"רוקי" בילי תומפסון והאלמוניים יותר אדריאן בראנץ', ווס מאתיוס ומייק סמארק.

מעל כל אלו ניצב צוות מנהלים סופר־מקצועי, בראשותו של בעל הקבוצה ד"ר ג'רי באס והמנכ"ל ג'רי ווסט וכמובן צוות המאמנים, שבראשו ניצב המאמן – בעבר נחשב לאלגנטי שבמאמנים והיום ללא ספק, גם אחד הטובים שבהם – פט ריילי בן ה־42, 1.94 מטר, ששיחק 9 שנים בקבוצה, זכה באליפות אחת, ואילו ב־6 השנים שבהן הוא מאמנה, זכה ב־3 אליפויות. ■

מג'יק ג'ונסון, הקסם השחור של הלייקרס 87'.

בשוקאגו
שהתמוטטה
הליגה המקצוע
שקדמה לנ.ב.א.
נמכר למינאפוליס
בה שירת שבע
עונות ותביאה
לחמש אליפויות

שישו שכטמן

האוטו שלנו גדול וירוק

במחזור הקרוב חוזרת לטוטו הגרלת הטוטו-אוטו. בין המשתתפים ששלחו לפחות 10 טורים, מוגרלת מכונית "רנו" מפוארת.

הסיכויים בהגרלה זאת ממש מצויינים: 1 למאה אלף. סיכוי זה הוא גדול פי עשרה מהסיכוי לנחש פרס ראשון, למישהו ששולח 10 טורים! מאחר שזה בחינם, המכונית יפה וטובה וגם הסיכויים גבוהים – אסור להחמיץ!

תחזית למחזור 43

1. בית"ר ירושלים – ברונדבי (דנמרק). אחת השאלות המעניינות כשמגיעים שקני אירופה למשחקי האינטרטוטו היא, מה יהיה צבע עורם כשיעלו למגרש? אם אדום, סימן שיפסידו (בילו הרבה בים), אם לבן – סכנה, הם רציניים! משולש.

2. בני־יהודה – בוכום. אסור לשכוח שבני יהודה טרם מצאו עצמם במסגרת האינטרטוטו (2 הפסדים לבית"ר י-ם). למרות זאת משולש (ראה הבעיה במשחק הראשון...)

3. דובטון – אלתהאם. עברנו לליגה השנייה של ויקטוריה (אוסטרליה). שתי הקבוצות בתחתית ועם הישגים רדודים ביותר באחרונה. כנראה שיתרון הביתיות יעניק נצחון לדובטון. 1.

4. המלין – דנדנונג סיטי. קל לניחוש ואסור כאן להתחכם: לאורחים עדיפות מכרעת והם בתנופה. לביתיים 2 תיקו ו־4 הפסדים במחזורים האחרונים. 2 "סולו".

5. גילונג צפון – ווסטגייט. למי שוכר את הקבוצות מאשתקד, האורחת נקראה אז "רויאל־ריצ'מונד". בשנה שעברה ניצחה גילונג 3-1 והאורחים מובילים עכשיו בראש הטבלה. הביתיים נוצחו פעם אחת בששת המחזורים האחרונים. 2.

6. רינגווד יונייטד – וויברלי. גם במשחק זה ניצחו הביתיים אשתקד 1-2. האורחים כר"כ מנצחים את הקבוצות מתחתית הטבלה ובאוסטרליה מעט תוצאות תיקו. 2,1.

7. סאנדרינהאם – מורולבארק. שתי הקבוצות קרובות בטבלה ושתיהן בתנופה: לא נוצחו בחמשת המשחקים האחרונים. כדי לתפוש פרס יפה בטוטו, צריך משחק אחד תיקו "סולו" – והשבוע בחרנו במשחק הזה.

8. באלגה – סטירלינג. עברנו לליגת מערב אוסטרליה. האחרונה בטבלה מארחת את הראשונה. לפני חודש אירחה באלגה את אתונה, שהובילה את הטבלה והמשחק נסתיים ב־2-2. אולי גם השבת. x,2.

9. בייזווטר – אזורי. בחמשת המחזורים האחרונים, לא סיימו הביתיים בתיקו באף משחק. האורחים גם הם טרם סיימו העונה בתיקו במשחק חוץ. כנראה שזה יבוא השבת, אבל נוסיף לזאת גם 2. לכן: x,2.

10. קוקבורן – פרימנטאל. לדעתנו, משחק קשה לניחוש. למרות שהביתיים חלשים ובתחתית, הרי האורחים אינם מפגינים במחזורים האחרונים יכולת טובה ופרט לנצחון על האחרונה, כמעט לא צברו נקודות. המסקנה: משולש.

11. קמבלטאון – סאליסבורי. אשתקד נצחון 1-0 לביתיים. לפני שניים: 1-1. לאורחים 4 נצחונות מחדש האחרון, בזכותם עלו למקום הראשון וטרם נוצחו השנה במשחק חוץ. משולש.

12. קאמברלנד – פולנית. המשחק הקשה בטופס. לאורחים, קבוצה טובה, אך לא יציבה. קאמברלנד שעלתה השנה לליגה הראשונה, היא אלופת התיקו של דרום אוסטרליה (משש תוצאות תיקו – ארבע בבית). גם כאן משולש.

13. הלאס – וורביל. קרב צמרת בין 2 קבוצות הנאבקות על הבכורה. התוצאה מאשתקד, 5-0 להלאס (!) לא תחזור. אבל יש לה עדיין עדיפות. 1, x.

14. ליון גרנז' – אזורי. אזורי של דרום־אוסטרליה, היא איננה קבוצה שנאבקה בשנים האחרונות בצמרת והשיגה השבת את נצחונה השני בלבד העונה. למעשה השלישי, כי נצחון אחר בוטל מסיבות טכניות וממאזנה הופחתו 2 נקודות. גם במשחק האחרון נשחק פשוט: 1.

דרום אוסטרליה
(לאחר המחזור ה־14)

1.	סאליסבורי	8–21	22
2.	הלאס	14–30	21
3.	קרואטיה	9–20	20
4.	וורביל	14–22	20
5.	קמבלטאון	14–20	16
6.	פולניה	18–23	16
7.	פרה־הילס	17–27	15
8.	ליון גרנז'	27–18	12
9.	קאמברלנד	26–14	8
10.	אזורי	19– 8	7
11.	טורנס	22– 7	5
12.	סטנראל	29– 7	4

ויקטוריה ליגה 2
(לאחר המחזור ה־13)

1.	ווסט־גייט	19–35	19
2.	מורולבארק	12–27	17
3.	קליפטון־היל	12–25	17
4.	דנדונג־סיטי	11–17	17
5.	סאנדרינהאם	10–15	17
6.	פאראהארן־סיטי	17–32	16
7.	גילונג צפון	23–22	15
8.	וויברלי	17–21	14
9.	דובטון	15–14	11
10.	אלטונה סיטי	21–19	9
11.	רינגווד יונייטד	19–14	9
12.	אלתהאם	31–13	8
13.	המלין	27–14	7
14.	מורנינגטון	44–10	4

מערב אוסטרליה
(לאחר המחזור ה־12)

1.	סטירלינג	15–30	28
2.	אתונה	16–40	27
3.	ספירווד	15–30	23
4.	קינגסווי	11–17	22
5.	אזורי	15–22	22
6.	פרימנטאל	17–20	20
7.	בייזווטר	24–18	16
8.	גוסנלס	17–15	14
9.	קוקבורן	35–15	12
10.	אוסבורן־פארק	25– 9	8
11.	אינגלווד	22– 8	6
12.	באלגה	28–16	5

הצעות השבוע

שיטות מלאות

	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	2	x	2	1, x
2	x	1, 2	x	x
3	2	x, 2	1, x	1
4	1	1, 2	1, x	x
5	1	1, x	1, 2	1, x
6	x	2	1, x	1, x, 2
7	1, x	1, 2	2	1, x, 2
8	x	1	x, 2	2
9	1, x	x	2	1, x, 2
10	1	2	1, x	x
11	1, 2	x	x	2
12	1	1, 2	1, x	1, x
13	1, x	x	1	1
14	1	x	1, x	1, 2
שלשות	–	–	–	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

שיטה מצומצמת

	2	x	1
1	X	X	X
2	X	X	X
3			X
4	X		
5	X		
6	X		X
7		X	
8	X	X	
9	X	X	
10	X	X	X
11	X	X	X
12	X	X	X
13		X	X
14			X

שלשות 5
כפולים 4
3888 טורים מלא
[illegible] טורים בשיטה המצומצמת

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2	x	1	2	x	1	2	x	1
2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
3	1	1	1	1	1	1	1	1	1
4	2	2	2	2	2	2	2	2	2
5	2	2	2	2	2	2	2	2	2
6	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1
7	x	x	x	x	x	x	x	x	x
8	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x
9	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x
10	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1
11	1	2	x	x	1	2	2	x	1
12	2	2	2	x	x	x	1	1	1
13	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1

הלהיטים החדשים. שני הטניסאים המערב־גרמנים, בוריס בקר (משמאל) ושטפי גראף, הם כיום הלהיטים הגדולים ביותר של הספורט הלבן. בקר – אחר שתי זכיותיו הרצופות בווימבלדון וגראף, אחר זכייתה הסנסציונית בגמר רולאן גארוס בפאריס, כשניצחה את מארטינה הגדולה. צלם גרמני הצליח להושיבם ליד שולחן אחד, על קוקה־קולה – ברגע נדיר שבו שניהם לא היו ליד הרשת ובלי מחבטים. היתה להם הזדמנות להחליף מבטים... על מה דיברו – איש אינו יודע. בוריס בקר הביא השבוע לווימבלדון את נערתו בנדיקטין, חרף התנגדותו של מנהלו יון טיריאק. לשטפי אין בעיה כזאת. למרות שכבר מלאו לה 18, היא גוזרת על עצמה חיים "כמו במנזר" ומתרחקת מחברת גברים, כדי להתמסר בינתיים רק לטניס. יתכן שבקר ניסה לשכנע אותה להשתנות בעניין הזה?

"הלשון הארוכה"

בעבר אמרו שהוא "האיש החזק ביותר בעולם" – שיאן העולם במשקולות יורי ולאסוב, כיום בן 52.

בקריירה הארוכה שלו רשם לזכותו 31 שיאי עולם. באולימפיאדת רומא 1960 היה כמובן המנצח. בטוקיו, 1964, גבר עליו ליאוניד ז'בוטינסקי. כשלונו הצורב ביותר. ולאסוב הרים בסך הכל 580 ק"ג בדו־סגנון – הישגו הטוב ביותר. אבל יחד עם זאת, נתפרסם ולאסוב גם כסופר ילדים מצליח, חד לשון. לכן כינוהו "הלשון הארוכה".

לפני כמה ימים ערך ביקור ראשון במערב אחרי תקופת הקפאה ממושכת שהטילו עליו שלטונות בריה"מ. עתונים בפרנקפורט "התלבשו" עליו ושמעו ממנו כמה הערות מאד ביקורתיות על הנעשה בספורט הבין לאומי. בצילומים: ולאסוב קובע את אחד משיאיו. בתמונה הקטנה: כיום.

איזו אידיליה. ג'ון מקנרו לא בא השבוע לווימבלדון – אחר שכשל כל כך בפאריס והסיק מיד כי מקומו, כרגע, איננו בין הטובים ביותר. הוא חזר למשפחתו, אל רעייתו טאטום או'ניל ואל בנו קווין (11 חודש)... "הוא ילד רע. צועק, יורק, מקלל – אבל רק במגרש. בבית הוא ממש חמוד", סיפרה טאטום על בעלה. יחד עם זאת הודתה כי החיים עם הטניסאי הרגזן, התוסס – אינם קלים. "לפעמים יש לנו כמה קרבות נהדרים. אבל בסוף הוא תמיד אומר לי: 'אבל אני יודע מי את... גברת ג'ון מקנרו'".

ריחוף גבוה. לאחר "שגעון הנ.ב.א.", נכנסת אמריקה עמוק־עמוק לתוך עונת הבייזבול ובהדרגה עולה שם המתח. במשחק בשיקאגו, בין "סנט לואיס קארדינלס" לבין ה"שיקאגו קאבס", קלטה מצלמת א.פ. את קרט פורד בריחוף מאוזן שכזה, בניסיונו לקלוט כדור חבוט. מדהים.

רגליים קרות. האתלטית סאבין אוורטס, שזכתה בשבוע שעבר בפעם השישית באליפות מערב גרמניה בקרב־7, נאלצה לקרר את רגליה הלוהטות באמבטיה של מי קרח, לאחר אחת הריצות הקשות...

"מי שינסה לפגוע בגאליס – מסתכן בחייו"

ראיתם את ניקי גאליס, בשבוע שעבר במשחק ההצדעה ללו סילברז – ביציע ביד אליהו, חסרה לו ל"מלך אירופה" מיוון, רק אשתו, ג'ני. ה"חתיכה" היוונית – תמיד לבושה מהודרת, טיפ־טופ, עם פסים בשיער – העידה על עצמה במהלך אליפות אירופה כי היא "מטורפת עליו".

"אותי לא מעניין בכלל מה מתרחש בין הסלים, חוץ מניקי שלי. אני עוקבת רק אחר מבצעיו – וכל האחרים לא מעניינים אותי. אם מישהו רק מנסה לפגוע בו, בדרכו לסל – הוא מסתכן בחייו... אני באמת מוכנה להרוג אותו", אמרה ג'ני.

"נבחרת יוון היא ניקי גאליס", הדגישה. היה לה מקום קבוע ביציע הכבוד ב"היכל השלום והידידות" בפיראוס. לידה ישבה תמיד רעייתו של המאמן פוליטיס. בכל פעם שניקי ניגש לקלוע קליעות עונשין, היא היפנתה את הראש, מחשש שיחטיא... כשקלע – היו שומעים את אנחת הרווחה שיצאה מפיה.

היוונים החביאו את נבחרתם במלון סודי. הכדורסלנים לא ראו את המשחקים האחרים באולם, אלא רק בשידורי טלויזיה. הנשים שלהם הורשו לפגשם רק חצי שעה בכל יום...

ברוריה ביגמן

בירת הכדורסל – על בד הקולנוע

ה"ארומה" המיוחדת שמתלווה לכל מה שמוגדר כ"כדורסל אמריקני" – לא הנ.ב.א., לא זה של הקולג'ים, אלא דווקא הבסיסי ביותר, של בתי הספר התיכוניים – מצויה בשפע, בסרט הקולנוע "ימים של תהילה" המוקרן בימים אלו בארץ.

שמו המקורי הוא "הוזיירס" (Hoosiers), כמו הכינוי שדבק בבני מדינת אינדיאנה – הגאה לכנות עצמה, בצדק, "בירת הכדורסל". הסרט מספר על אינדיאנה של תחילת שנות ה־50, כאשר נבחרת של בי"ס תיכון בעיירה, זערורית בשם היקורי, חוללה את הסנסציה הגדולה ותודות למאמנה בעל האופי המיוחד, זכתה באליפות.

הסיפור מבוסס על מקרה שאירע ב־1954, כאשר תיכון מילאן באינדיאנה – עשה זאת.

מאחורי הכנת הסרט יש כמה סיפורים מרתקים: הוא צולם בעיירה ניו־ריצ'מונד ולצורך התאמתה לנוף של שנות ה־50, פשטו מפיקי הסרט, עם צבא גדול של עוזרים ומתנדבים, שהסירו את אנטנות הטלויזיה מכל הבתים בעיירה. התסריטן והבמאי־מפיק הם בני אינדיאנה וזכרו את פרשת בית־ספר מילאן – כדי לחבור יחד ולעשות מזה את הסרט הזה. 600 בני אינדיאנה השתתפו בצילומים, הרוב ביניהם לא היה בעל נסיון משחקי. הם אומנו, בעיקר כדי להפגין יכולת בכדורסל – וכמה מהם עושים זאת בסרט בצורה נפלאה, מרשימה מאד ומצדיקים את המוניטין שמתלווה כיום למדינת אינדיאנה, תודות לבניה לארי בירד והמאמן בובי נייט.

ג'ין האקמן בתפקיד המאמן בסרט "ימים של תהילה", מתדרך את חניכיו

מהיכן הכינוי "הוזיירס"? הוא קיים יותר מ־125 שנה, אך איש אינו יודע מה מקורו. הגירסאות המקובלות:

● כאשר אורח היה מתדפק על דלת בית באינדיאנה של המאה הקודמת, היה שומע את הקריאה (עגה) של המארח: Who's yere? ומכאן זה נשמע כ"הוזייר".

● בקטטות בין ספני הנהרות במדינת אינדיאנה הם נהגו "להשתיק" את יריביהם. באנגלית קראו לכך: Hushing. מי שהצליח בכך כונה Hushers. שיבוש הביא ל"הוזיירס".

● קבלן בניין בשם הוזייר כרה את תעלת פורטלנד אבל העדיף להעסיק פועלים מאינדיאנה. עובדיו כונו איפוא אנשי הוזייר, או ההוזיירס.

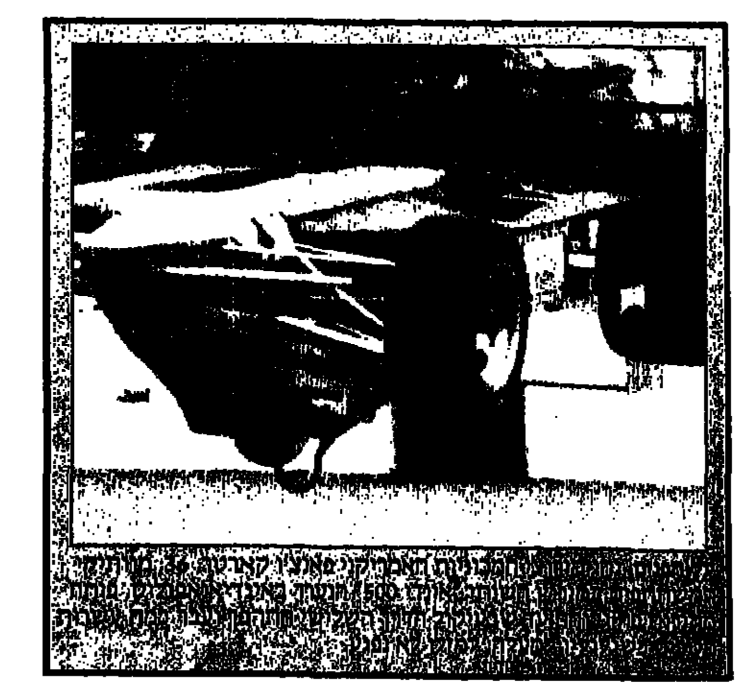
● הסטורינן מקומי טוען כי כך כונו יערנים ותקלאים באינדיאנה, עוד במאה הקודמת.

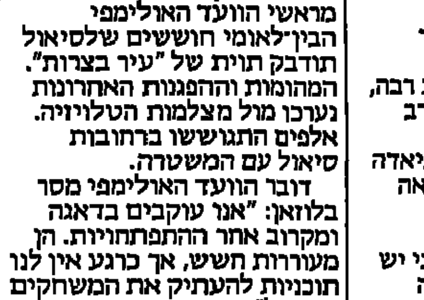
סכנה לאולימפיאדה

ראשי התנועה האולימפית הבין־לאומית עוקבים בעצבנות רבה ובדאגה אחר קרבות הרחוב המרים שמתנהלים עתה, בתדירות רבה, בסיאול. כמה עתונים במערב הביעו הערכה כי המהומות מסכנות את קיום האולימפיאדה שתיערך בבירת דרום קוריאה בשנה הבאה.

"דיילי אכספרס" מוסר כי יש חוסר שביעות רצון בתנועה האולימפית מההתרחשויות הללו. העתון הדגיש כי רבים מראשי הוועד האולימפי הבין־לאומי חוששים שלסיאול תודבק תוית של "עיר בצרות". המהומות וההפגנות האחרונות נערכו מול מצלמות הטלויזיה. אלפים התגוששו ברחובות סיאול עם המשטרה.

דובר הוועד האולימפי מסר בלוזאן: "אנו עוקבים בדאגה ומקרוב אחר ההתפתחויות. הן מעוררות חשש, אך כרגע אין לנו תוכניות להעתיק את המשחקים מסיאול".

כוכב נבחרת הכדורגל של דנמארק חולל סערה גדולה, כאשר הפר חוזה עם מונאקו הצרפתית וחתם על חוזה חדש עם פ.ס.וו. ההולנדית ■ "נמאסו עלי החיים בחברת מעלימי המס", הכריז ■ "החיים במונאקו היו אידיליה – אבל לא בשבילי"

סורן לארבי. "חבל שסיימתי את הקשרים בריוויירה לא ברוח טובה".

אסתר אדלשטן
(קופנהגן)

הכדורגלן הדני המצויין סורן לארבי חולל בימים אלו סערה גדולה, כאשר העז להפר את חוזהו עם מונאקו הצרפתית והשמיע כמה הערות ציניות ביותר על חשבון מעלימי המס, שמוצאים להם מיקלט מפני שלטונות מס ההכנסה במדינות סקאנדינאוויה, בנסיכות הריוויירה הצרפתית הקסומה. לארבי אמר כי חרף הביקורת שצערו עלול לעורר, הוא שלם עם עצמו ואף מאושר.

בראיון לעתונים הדניים אמר לארבי: "ש'יקפצו לי', כל מעלימי המס הללו, שנמלטים מכאן למונאקו. נמאסו עלי חיי הפאר, ההוללות והמותרות. אני מקיא כבר את כל ההתרפסות הזאת, שקמה סביבי. לעזאזל שכר המיליונים. עכשיו אני מחפש שמחת כדורגל אמיתית – והיא חשובה לי מכבוד וכסף".

נסיכות מונאקו היא גן עדן לבעלי משכורות עתק, שנמלטים מידם הארוכה של שלטונות מס ההכנסה בסקאנדינאוויה. ראה ערך ביורן בורג. ראה ערך בוריס בקר...

אבל לארבי מאושר ורגוע מצעדו – חרף התקרית הדרמטית שחולל עם מונאקו. "אני אוהב לשחק כדורגל ויש לי אמביציות רבות, שמעולם לא באו לידי ביטוי במונאקו" – אמר לארבי לכתבים הדניים. "לא שיחקתי שם בשמחה, ולכדורגלן במעמדי, אין אפשרות לעשות קריירה במקום הקטן הזה. מונאקו הרגה לי את האמביציות, הורידה לי כליל את המוראל. נדהמתי לגלות שרק אלפיים בממוצע באים לאיצטדיון ואלו אינם מסוגלים לעורר ולהפיח רוח חיים במשחק, שלא לדבר על כך שאינם מסוגלים להכניס שחקן לאקסטזה.

"כבר אחרי חודשים מעטים במונאקו, ידעתי שעשיתי טעות גדולה. מונאקו הננסית, פשוט היתה קטנה עלי. אני טיפוס שחש כדג במים רק באווירת כדורגל אמיתי, בחברת שחקני צמרת ובמשחקי צמרת, באיצטדיונים מלאים, עם רבבות מעריצים צוהלים – כפי שהורגלתי בבאיירן מינכן, למשל" – אמר סורן לארבי שהדגיש כי גם רעייתו ההולנדית לא התאקלמה במונאקו ושניהם התגעגעו למשפחה ולידידים בהולנד ובדנמארק.

"החיים במונאקו היו אידיליה במלוא מובן המלה – אך לא בשבילי", סיפר לארבי, "שקנה את עצמו" מהחוזה שלו עם מונאקו – וחתם עתה על חוזה לשלוש שנים עם פ.ס.וו. איינדהובן ההולנדית.

"חבל רק, אמר, שהפרידה ממונאקו היתה כל־כך דראמטית וסיימתי את הקשרים עמה לא ברוח טובה. התקשרתי למועדון כדי לוודא מתי המשחק הבא – והם אמרו לי בזעם להסתלק. במונאקו נפגעו מהעובדה שכבר חתמתי על החוזה עם ההולנדים. הייתי מעוניין להיפרד מהם כמו בן אדם, כמקובל", אמר לארבי והדגיש כי לפרידה ממונאקו היתה השלכה על תפקידו בנבחרת הדנית. "לשחק עם החבר'ה שלנו זה משהו אחר לגמרי. אתה מתרגל לכדורגל צמרת. זו חוויה קשה, אך חזקה ובלתי נשכחת שאי־אפשר למדוד אותה בכסף. כל חברי הנבחרת הלאומית, הפזורים במועדוני צמרת ברחבי תבל, חשים משהו מיוחד לאמא דנמרק".

"בשתיים־עשר שנות הקריירה המקצועית שלי, הוסיף, למדתי שיש להשקיע מעל ומעבר כדי להישאר בצמרת. התחרות קשה – ואנחנו לא הולכים ונעשים צעירים יותר. במונאקו חשתי כי אינני מסוגל להשקיע לעבוד ברצינות או לשמור על כושר...

הוא סירב לגלות כמה עלתה לו הפרת החוזה עם מונאקו. "כל מה שאני יודע זה שעכשיו אני חופשי, שחתמתי על חוזה לשלוש שנים עם פ.ס.וו. ו... אני בכושר ומלא אמביציות – ו... שעשיתי היה הצעד הנכון, הכן והנ... ביותר, מבחינתי". ■

תעודה על הכללת שמו ב"ספר השיאים של גינס", נמסרה ללארבי (באמצע) מנציגי מערכת הספר, אחר מבצע יחידמינו שערך ב־1985. הוא הופיע מחצית אחת במשחק נבחרת דנמרק, בקדם גביע העולם בדאבלין, נגד אירלנד, אחר־כך הוטס במטוס פרטי לבוכום, למשחק קבוצתו דאז, ביירן מינכן בגביע הגרמני...